

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑ

Η Εκκλησιαστική Εποχή της Εφέσου

Εισαγωγή Στις Εποχές Της Εκκλησίας

Προκειμένου να καταλάβετε πλήρως το μήνυμα των Εποχών της Εκκλησίας θα ήθελα να εξηγήσω τις διάφορες αρχές που μου επέτρεψαν να **συμπεράνω τα** ονόματα των αγγελιαφόρων, τη διάρκεια των εποχών, και άλλους παράγοντες που συμπεριλαμβάνονται σε αυτά.

Αφού αυτή η μελέτη έμελλε να είναι η πιο σοβαρή που είχα αναλάβει ποτέ μέχρι εκείνη τη στιγμή, αναζήτησα τον Θεό για πολλές ημέρες για την έμπνευση του Αγίου Πνεύματος. Τότε μόνο διάβασα τις Γραφές για τις Εποχές της Εκκλησίας και εμβάθυνα σε πολλές εκκλησιαστικές ιστορίες γραμμένες από πιο απροκατάληπτους ιστορικούς που μπορούσα να βρω. Ο Θεός δεν παρέλειψε να απαντήσει στην προσευχή μου, διότι ενόσω διάβαζα τον Λόγο και τις ιστορίες, έλαβα την ικανότητα δια του Αγίου Πνεύματος να δω **ξεδιπλωμένο/ανοιγμένο** ένα **υπόδειγμα/τύπο** που τρέχει μέσα στους αιώνες, μέχρις αυτή τη σημερινή, έσχατη ημέρα.

Το κλειδί που μου δόθηκε από τον Κύριο δια του οποίου ήμουν σε θέση να προσδιορίσω τον αγγελιαφόρο για κάθε εποχή είναι ένα πάρα πολύ Βιβλικό. Για την ακρίβεια μπορεί να θεωρηθεί ο **Θεμέλιος Λίθος** της Βίβλου. Είναι η αποκάλυψη ότι ο Θεός ποτέ δεν αλλάζει, και ότι οι οδοί Του είναι τόσο αμετάβλητοι όσο και Αυτός.

Στους Εβρ. 13:8 λέει

«Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ αὐτὸς χθὲς καὶ σήμερον καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.»

Εκκλησιαστής 3:14,15,

«Ἐγνώρισα ὅτι πάντα ὅσα ἔκαμεν ὁ Θεός, τὰ αὐτὰ θέλουσιν εἶσθαι διαπαντός· δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προσθέσῃ τις εἰς αὐτὰ οὐδὲ νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτῶν· καὶ ὁ Θεὸς ἔκαμε τοῦτο διὰ νὰ φοβῶνται ἐνώπιον αὐτοῦ. Ὅ, τι ἔγεινεν, ἤδη εἶναι· καὶ ὅ, τι θέλει γείνει, ἤδη ἔγεινε· καὶ ὁ Θεὸς ἀνακαλεῖ τὰ παρελθόντα.»

Εδώ είναι: ένας αμετάβλητος Θεός με αμετάβλητες οδούς. Ὅτι έκανε ΠΡΩΤΑ θα συνεχίσει να κάνει μέχρι να γίνει την ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ φορά. Δεν θα υπάρξει ποτέ αλλαγή. Εφαρμόστε το αυτό στις Εποχές της Εκκλησίας. Το είδος του ανθρώπου που ο Θεός διάλεξε για την πρώτη εποχή, και πως ο Θεός φανερώθηκε μέσα στη διακονία αυτού του ανθρώπου, θα είναι παράδειγμα για όλες τις άλλες εποχές. Ὅτι έκανε ο Θεός σε εκείνη την πρώτη εποχή της εκκλησίας είναι αυτό που θέλει να κάνει σε όλες τις άλλες εποχές.

Τώρα ξέρουμε ακριβώς από τον Λόγο που καταγράφηκε δια του Αγίου Πνεύματος πως η πρώτη, ή αρχική εκκλησία, ιδρύθηκε και πως ο Θεός φανέρωσε τον εαυτό Του μέσα σε αυτή. Ο Λόγος δεν μπορεί να αλλάξει ή να αλλαχτεί γιατί ο Λόγος είναι Θεός.

Ιωάννης 1:1,

«Ἐν ἀρχῇ ἦτο ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦτο παρὰ τῷ Θεῷ, καὶ Θεὸς ἦτο ὁ Λόγος.»

Το να αλλάξεις μια λέξη από αυτό, όπως έκανε η Εύα, φέρει αμαρτία και θάνατο, καθώς λέει στην Αποκάλυψη 22:18-19,

«Διότι μαρτύρομαι εἰς πάντα ἀκούοντα τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· Ἐὰν τις ἐπιθέσῃ εἰς ταῦτα, ὁ Θεὸς θέλει ἐπιθέσει εἰς αὐτὸν τὰς πληγὰς τὰς γεγραμμένας ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ· καὶ ἐὰν τις ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τῶν λόγων τοῦ βιβλίου τῆς προφητείας ταύτης, ὁ Θεὸς θέλει ἀφαιρέσει τὸ μέρος αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς καὶ ἀπὸ τῆς πόλεως τῆς ἁγίας καὶ τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ.»

Ἔτσι, ὅτι ἦταν ἡ ἐκκλησία τὴν Πεντηκοστή εἶναι τὸ πρότυπο. Αυτό είναι **το υπόδειγμα/ο τύπος**. Δεν υπάρχει ἄλλο **υπόδειγμα/τύπος**. Δεν ἔχει σημασία τι λένε οἱ λόγιοι, ὁ Θεὸς ΔΕΝ ἔχει ἀλλάξει αὐτὸ τὸ **υπόδειγμα/τύπο**. Αυτό που ἔκανε ὁ Θεὸς σὴν Πεντηκοστή πρέπει να συνεχίσει να το κάνει εἰς ὅτου κλείσουν οἱ εποχὲς τῆς ἐκκλησίας.

Αν καὶ οἱ λόγιοι μπορεῖ να σου πουν ὅτι ἡ ἀποστολικὴ ἐποχὴ ἔχει τελειώσει, μὴν το πιστεύεις. Μια τέτοια δήλωση εἶναι λάθος για δύο λόγους. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, εἶναι λάθος να υποθέτεις ὅτι δεν υπάρχουν ἄλλοι ἀπόστολοι, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ οἱ ἀρχικοὶ δώδεκα εἶναι νεκροί. Ἀπόστολος σημαίνει «ἀπεσταλμένος»· καὶ υπάρχουν πολλοὶ ἀπεσταλμένοι σήμερα, ἀλλὰ λέγονται ἱεραπόστολοι. Ὅσο οἱ ἄνθρωποι καλοῦνται καὶ ἀποστέλλονται με τὸν Λόγο τῆς Ζωῆς υπάρχει μια ἀποστολικὴ ἐποχὴ **που ἰσχύει**. Δεύτερον, ἀναφέρονται σε μια ἐποχὴ «φανερωμένης δύναμης Ἁγίου Πνεύματος» σαν να ἔχει τελειώσει καθὼς ἡ Βίβλος εἶναι ολοκληρωμένη. Αυτό εἶναι ἀναληθές. Δεν υπάρχει οὔτε ἓνα ἐδάφιο που να ἀναδεικνύει κάτι τέτοιο, ἀλλὰ πολλὰ κατηγορηματικὰ δηλώνουν διαφορετικὰ. Εδῶ εἶναι ἡ ἀπόδειξη ὅτι καὶ οἱ δύο κατηγορίες εἶναι ψευδεῖς.

Πράξεις 2:38,39.

«Καὶ ὁ Πέτρος εἶπε πρὸς αὐτούς· Μετανοήσατε, καὶ ἅς βαπτισθῆ ἕκαστος ὑμῶν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ θέλετε λάβει τὴν δωρεὰν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Διότι πρὸς ἑσᾶς εἶναι ἡ ἐπαγγελία καὶ πρὸς τὰ τέκνα σας καὶ πρὸς πάντας τοὺς εἰς μακρὰν, ὅσους ἂν προσκαλέσῃ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.»

Ἡ ἐπαγγελία τῆς δύναμης με τὴν οποία οἱ ἀπόστολοι εἶχαν ἐνδυθεῖ σὴν Πεντηκοστή εἶναι «πρὸς ἑσᾶς (Ἰουδαίους), καὶ πρὸς τὰ τέκνα σας (Ἰουδαίους), καὶ πρὸς πάντας τοὺς εἰς μακρὰν (Ἐθνικούς), ὅσους ἂν προσκαλέσῃ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.» Εἰς ὅτου σταματῆσει Αὐτός να προσκαλεῖ, τὸ μήνυμα καὶ ἡ δύναμη τῆς Πεντηκοστής ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ.

Ὅτι εἶχε ἡ ἐκκλησία σὴν Πεντηκοστή ἦταν τὸ ἀναφαίρετό τῆς δικαίωμα. Ἀρχικὰ, εἶχε τὸν καθαρὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ. Εἶχε τὴν δύναμη τοῦ Πνεύματος φανερωμένη με ποικίλα σημεῖα καὶ τέρατα καὶ διανομὲς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Εβραίου 2:1-4,

«Διὰ τοῦτο πρέπει ἡμεῖς νὰ προσέχωμεν περισσότερο εἰς ὅσα ἠκούσαμεν, διὰ νὰ μὴ ἐκπέσωμέν ποτε. Διότι ἐὰν ὁ λόγος ὁ λαληθεὶς δι' ἀγγέλων ἔγενε βέβαιος, καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβε δικαίαν μισθοδοσίαν, ἡμεῖς θέλομεν ἐκφύγει, ἐὰν ἀμελήσωμεν τόσον μεγάλην σωτηρίαν; ἦτις ἀρχίσασα νὰ λαλῆται διὰ τοῦ Κυρίου, ἐβεβαιώθη εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων, καὶ ὁ Θεὸς συνεπεμαρτύρει με σημεῖα καὶ

τέρατα καὶ με̄ διάφορα θαύματα καὶ με̄ διανομὰς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν θέλησιν αὐτοῦ.»

Αυτή η αρχική εκκλησία δεν ήταν οργανωμένη από ανθρώπους. Οδηγούταν από το Ἅγιο Πνεύμα. Δεν ήταν πολύ μεγάλη. Την μισούσαν και την καταφρονούσαν. Ἦταν καταπιεσμένη. Καταδιώκονταν ως θανάτου. Αλλά ήταν αληθής στον Θεό. Ἐμεινε με τον αρχικό τύπο του Λόγου.

Τώρα μην παραπλανηθείτε εδώ. Ὄταν εἶπα ὅτι ο Θεός και οι οδοί Του δεν αλλάζουν, δεν εἶπα ὅτι η εκκλησία και αγγελιαφόροι της δεν μπορούν να αλλάξουν. Η εκκλησία δεν εἶναι Θεός. Ὄποτε μπορεί να αλλάξει. Αλλά αυτό που εἶπα ἦταν ὅτι λόγω του αμετάβλητου Θεοῦ με αμετάβλητες οδούς μπορούμε να πάμε πίσω στην αρχή και να δούμε την πρώτη και τέλεια πράξη του Θεοῦ και τότε να κρίνουμε δια αὐτοῦ του προτύπου. Ἐτσι γίνεται. Η Αληθινή πάντα θα προσπαθεῖ να εἶναι σαν την αρχική εκκλησία στην Πεντηκοστή. Η Αληθινή Εκκλησία του σήμερα θα προσπαθεῖ να προσεγγίζει εκείνη την πρώτη αρχική. Και οι αγγελιαφόροι προς τις εκκλησίες, ἔχοντας το ἴδιο Πνεύμα Θεοῦ μέσα τους, θα προσπαθήσουν να προσεγγίσουν τον ἀπόστολο Παῦλο. Δεν θα εἶναι ακριβώς σαν αὐτόν· αλλά οι αληθινοὶ αγγελιαφόροι θα εἶναι αὐτοὶ που θα ἔρχονται κοντύτερα στον Παῦλο, ο οποίος δεν ἦταν δέσμιος κανενός ἀνθρώπου, ἦταν πουλημένος στον Θεό, και ἔδωσε μόνο τον Λόγο του Θεοῦ, και φανέρωσε το Ἅγιο Πνεύμα εν δυνάμει. Κανένας ἄλλος δεν θα ἔκανε. Πρέπει να δουλεύεις ἀπὸ το αρχικό. Ὄπως τα ὅμοια γενοῦν ὅμοια, η Αληθινή Εκκλησία πάντα θα εἶναι αὐτή που προσπαθεῖ να ακολουθήσει στα βήματα των ἰδρυτῶν της στην Πεντηκοστή, του αγγελιαφόρου προς την πρώτη εποχή της εκκλησίας. Εἶναι τόσο ἀπλό και τόσο θαυμάσιο.

Με αὐτό το κλειδί, τόσο ἀπλό, ὅμως τόσο θαυμάσιο, μπόρεσα, με την βοήθεια του Ἁγίου Πνεύματος, να διαβάσω το Βιβλίο της Αποκάλυψης και τις ιστορίες και να βρω εκεί μέσα κάθε εποχή, κάθε αγγελιαφόρο, την διάρκεια κάθε εποχής, και το ρόλο που κάθε μία ἔπαιξε στο σκοπὸ του Θεοῦ ἀπὸ την Πεντηκοστή μέχρι τη συντέλεια αὐτῶν των εποχῶν.

Ἀφοῦ τώρα καταλαβαίνετε πως κρίνουμε το πῶς ἦταν η Αληθινή Εκκλησία (πως ἦταν στην Πεντηκοστή και πως ἦταν στην ἀποστολική εποχή ὅπως παρουσιάζεται στον Λόγο στο Βιβλίο των Πράξεων) μπορούμε να εφαρμόσουμε τον ἴδιο κανόνα για να μας δείξει πως η εκκλησία ἀπέτυχε. Το βασικό λάθος, ἢ λάθη, που εισηλθαν στην πρώτη εκκλησία και ἀποκαλύφθηκαν στο Βιβλίο των Πράξεων και της Αποκάλυψης και ἐπίσης στις Ἐπιστολές θα γίνουν ὅλο και πιο **ορατά/ξεκάθαρα** φανερωμένα σε κάθε ἐπόμενη εποχή, μέχρις ὅτου ἔρθουμε σε μια πλήρη συσκότιση ἀλήθειας στην τελευταία εποχή, ἢ την Εποχή της Λαοδικείας.

Τώρα μέσα ἀπὸ αὐτό το πρώτο κλειδί που λάβαμε ἀπὸ τον Κύριο, ἔρχεται μια ἄλλη και ὀλίγον τι λιγότερο θαυμάσια ἀλήθεια. Εἶπα ὅτι η Αληθινή Εκκλησία πάντα θα προσπαθεῖ να εἶναι ὅπως ἦταν στο Βιβλίο των Πράξεων. Αὐτό εἶναι ακριβώς ἔτσι. Αλλά ἔχουμε ἀνακαλύψει ὅτι ο Λόγος ἐπίσης διδάσκει μια εἰσβολή λαθῶν μέχρις ὅτου να ὑπάρχει πλήρης συσκότιση ἀλήθειας στην ἔσχατη ἡμέρα ὅταν ο Κύριος εἶναι ἔτοιμος να ἐμφανιστεῖ. **Μια** ἐρώτηση δημιουργεῖται τώρα στο νου μας: **μήπως** εγκαταλείπει ο Θεός τους δικούς Του και τους ἀφήνει να πέσουν σε μια κατάσταση πλήρους πλάνης; Σε καμία περίπτωση, διότι οι Γραφές λένε πολύ ξεκάθαρα στον Ματθαῖο 24:24, ὅτι οι «Ἐκλεκτοὶ» ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ να πλανηθοῦν.

«διότι θέλουσιν ἐγερθῆ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφήται καὶ θέλουσι δείξει σημεῖα μεγάλα καὶ τέρατα, ὥστε νὰ πλανήσωσιν, Εἰ ΔΥΝΑΤΟΝ, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς.»

Τι τότε; Η απάντηση είναι ξεκάθαρη ενώπιών μας. Υπάρχει μια Αληθινή Εκκλησία και μια ψευδής εκκλησία. Υπάρχει μια Αληθινή Ἄμπελος και μια ψευδής ἄμπελος. Αλλά φυσικά αυτή η ψευδής εκκλησία, το ψευδές σώμα ἀμπέλου, πάντα θα προσπαθεῖ να σφετεριστεί τη θέση της Αληθινῆς Εκκλησίας και να διατείνεται ότι αυτή, και όχι οι Εκλεκτοί, είναι οι πραγματικοί και αυθεντικοί. Η ψευδής θα προσπαθεῖ να σκοτώσει την Αληθινή. Ἐτσι ήταν στο Βιβλίο των Πράξεων, ἔτσι ἔχει παρατεθεῖ στις επτά εποχές, και ἔτσι ἔχει επαγγελθεῖ στις διάφορες Επιστολές. Ἐτσι ήταν. Ἐτσι εἶναι. Ἐτσι θα εἶναι. Δεν μπορεί να αλλάξει.

Τώρα ας εἴμαστε πολύ προσεκτικοί ότι δεν μπερδεμένοι σε αυτό το σημείο. Ἐτσι θα ψάξουμε στον Λόγο για να επικυρώσουμε αυτόν τον ισχυρισμό. Ας πάμε πίσω στο Βιβλίο της αρχῆς, την Γένεση. Στον Παράδεισο της Εδέμ υπήρχαν ΔΥΟ δέντρα. Ἐνα ἦταν καλό· το άλλο ἦταν κακό. Το ένα παρήγαγε ΖΩΗ, το άλλο παρήγαγε Θάνατο. Ἦταν δύο τέκνα που αρχικά προσέφεραν θυσίες στον Θεό. Ας το επαναλάβω αυτό, ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ προσέφεραν θυσίες στον Θεό.

Γένεση 4:3-5,

«Καὶ μεθ' ἡμέρας προσέφερον ὁ Κάϊν ἀπὸ τῶν καρπῶν τῆς γῆς προσφορὰν πρὸς τὸν Κύριον. Καὶ ὁ Ἄβελ προσέφερε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῶν πρωτοτόκων τῶν προβάτων αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τῶν στεάτων αὐτῶν. Καὶ ἐπέβλεψε μὲ εὐμένειαν Κύριος ἐπὶ τὸν Ἄβελ καὶ ἐπὶ τὴν προσφορὰν αὐτοῦ· ἐπὶ δὲ τὸν Κάϊν καὶ ἐπὶ τὴν προσφορὰν αὐτοῦ δὲν ἐπέβλεψε...»

Αλλά ο ένας (ο Κάιν) ἦταν πονηρός, ὄντας του πατέρα του (εκ του Πονηροῦ [Α' Ιωάννης 3:12]), ενώ ο Ἄβελ ἦταν δίκαιος ενώπιων του Κυρίου. Ξανά, ἦταν δύο παιδιά από την σάρκα των ίδιων γονιῶν. Ἦταν τα δίδυμα του Ισαάκ και της Ρεβέκκας. Ο ένας ἦταν εκλεκτός του Θεοῦ και ο ἄλλος ἦταν φαύλος. Και οι δύο λάτρευαν τον Θεό. Σε κάθε μία περίπτωση εμπλεκόταν η λατρεία του Θεοῦ. Σε κάθε περίπτωση ο πονηρός μισούσε τον δίκαιο και κατεδίωκε τον δίκαιο. Σε κάποιες περιπτώσεις ο πονηρός κατέστρεφε τον δίκαιο. Αλλά προσέξτε. Εἶχαν **φυτευτεῖ** μαζί. Ζούσαν μαζί. Και οι δύο **διεκδικούσαν** τον Θεό και λατρεύαν τον Θεό.

Αυτές οι εικόνες απεικονίζουν τέλεια την παραβολή του Κυρίου Ιησοῦ Χριστοῦ όταν εἶπε ότι ομοιώθηκε η βασιλεία του ουρανοῦ με ἕναν ἄνθρωπο που ἔσπειρε στο χωράφι του καλόν σπόρο, μόνο για ἔρθει ἕνας εχθρός και να φυτεύσει ζιζάνια ανάμεσα σε εκείνους τους καλούς σπόρους. Δεν φύτευσε ο Θεός τα ζιζάνια. Ο Σατανάς φύτευσε εκείνα τα ζιζάνια ανάμεσα στον καλό σπόρο του Θεοῦ. Εκείνα τα δύο ἤδη φυτῶν (ανθρώπων), από δύο διαφορετικούς σπόρους, μεγάλωσαν μαζί. Ἐλαβαν μέρος από την τροφή της ίδιας γης, μοιράστηκαν τον ἴδιο ἥλιο, την ἴδια βροχή, και ὅλες τις ἄλλες ωφέλειες, και τα δύο θερίστηκαν με την σειρά τους. Το βλέπετε; Μην ξεχάσετε ποτέ αυτές τις ἀλήθειες καθώς θα μελετάμε τις εποχές της εκκλησίας και αργότερα τις σφραγίδες. Και πάνω απ' ὅλα, μην ξεχάσετε ότι εἶναι σε αυτή την ἔσχατη εποχή, όταν τα ζιζάνια θα δένονται για την καύση τους, ότι θα **σπρώξουν/εκριζώσουν** το σιτάρι που εἶναι να αποθηκευτεῖ από τον Κύριο.

Θέλω να ολοκληρώσω αυτή την σκέψη ως τέλους, ὁπότε ας πάμε ἕνα βήμα πιο πέρα. Ἐχετε μελετήσει ποτέ την ιστορία των αναζωπυρώσεων; Τώρα μια αναζωπύρωση σημαίνει μια κίνηση του Θεοῦ εν δυνάμει. Και κάθε φορά που ο Θεός κινεῖται, ο Σατανάς εἶναι εκεί να κινηθεῖ και αυτός. Δεν αποτυγχάνει ποτέ αυτό. Τις μέρες της μεγάλης αναζωπύρωσης της Ουαλίας (και ο περισσότερος κόσμος το γνωρίζει αυτό), τα ἄσυλα των ψυχοπαθῶν γεμίσανε

άμεσα, και υπήρξε μεγάλη επίδειξη διαβολικής δύναμης για να τραβήξει την προσοχή μακριά από τον Θεό. Είναι γραμμένο ότι τις ημέρες του Γουέσλεϋ οι άνθρωποι κάνανε τα πιο περίεργα πράγματα τα οποία ήταν αναμφίβολα από τον Σατανά ώστε να προσπαθήσουν να χλευάσουν την αγαθότητα και την δύναμη του Θεού. Τις ημέρες του Λούθηρου έχει ειπωθεί ότι το θαύμα της διακονίας του δεν έγκειτο στο γεγονός ότι επιτυχώς διαμαρτυρήθηκε στην Καθολική Εκκλησία, αλλά ότι το θαύμα έγκειτο στο γεγονός ότι μπορούσε, και το έκανε, να παραμείνει **έχων σώας τας φρένας/λογικός** ανάμεσα στους φανατικούς που συχνά ήταν πλήρης, και καθοδηγούνταν από λάθος πνεύματα. Και αν έχετε επίγνωση αυτής της διακονίας της εσχάτης ημέρας, θα έχετε προσέξει την ίδια εισβολή από ψευδή και πονηρά πνεύματα. Πρέπει να είναι έτσι. Τώρα ελπίζω και πιστεύω ότι είσαστε αρκετά πνευματικοί για να το λάβετε αυτό, και να το κεφαλαιοποιήσετε.

Για να σφραγίσω αυτό το σημείο για τις Αληθινές και ψευδείς αμπέλους που ανακατεύονται και επιδεικνύουν τα δύο πνεύματα που δρουν, ας κοιτάξουμε το Α΄ Ιωάννη 4:1-4 και Ιούδα 3,4, 12.

«Άγαπητοί, μή πιστεύετε εις πᾶν πνεῦμα, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα ἃν ἦναι ἐκ τοῦ Θεοῦ· διότι πολλοὶ ψευδοπροφήται ἐξῆλθον εἰς τὸν κόσμον. τούτου γνωρίζετε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ· πᾶν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν ἐν σαρκί, εἶναι ἐκ τοῦ Θεοῦ· καὶ πᾶν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον δὲν ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν ἐν σαρκί, δὲν εἶναι ἐκ τοῦ Θεοῦ· καὶ τοῦτο εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ ἀντιχρίστου, τὸ ὁποῖον ἠκούσατε ὅτι ἔρχεται, καὶ ΤΩΡΑ ΜΑΛΙΣΤΑ εἶναι ἐν τῷ κόσμῳ. Σεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ εἴσθε, τεκνία, καὶ ἐνικήσατε αὐτούς (πνεῦμα ἀντιχρίστου), διότι μεγαλῆτερος εἶναι ἐκεῖνος (Πνεῦμα Θεοῦ) ὅστις εἶναι ἐν ὑμῖν παρὰ ὅστις εἶναι ἐν τῷ κόσμῳ.»

Ιούδας 3, 4, 12.

«Άγαπητοί, ἐπειδὴ καταβάλλω πᾶσαν σπουδὴν νὰ σᾶς γράφω περὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας, ἔλαβον ἀνάγκην νὰ σᾶς γράψω, προτρέπων εἰς τὸ νὰ ἀγωνίζησθε διὰ τὴν πίστιν, ἣτις ἄπαξ παρεδόθη εἰς τοὺς ΑΓΙΟΥΣ. Διότι εἰσεχώρησαν λαθραίως ΤΙΝΕΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙ (ὄχι Ἄγιοι – αὐτοὶ δὲν ἦρθαν δια μέσου τῆς ΘΥΡΑΣ καὶ ἀρα εἶναι κλέφτες [Ιωάννης 10:9-10]), οἵτινες ἦσαν παλαιόθεν προγεγραμμένοι εἰς ταύτην τὴν καταδίκην, ΑΣΕΒΕΙΣ, μεταστρέφοντες τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν εἰς ἀσέλγειαν, καὶ ἀρνούμενοι τὸν μόνον Δεσπότην Θεὸν καὶ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Οὗτοι εἶναι κηλίδες εἰς τὰς ἀγάπας σας, ΣΥΜποσιάζοντες ἀφόβως βόσκοντες ἑαυτούς...»

Δεν μπορεί να αρνηθεί κανείς ενώπιων αυτών των Γραφών ότι η Αληθινή Εκκλησία και η ψευδής εκκλησία είναι συνυφασμένες, έχοντας φυτευτεί μαζί αλλά από διαφορετικούς σπόρους.

Οπότε τώρα, πιστεύω ότι υπάρχει κάτι άλλο το οποίο πρέπει να γνωρίζετε. Οι επτά εκκλησίες στις οποίες απευθύνεται ο Ιωάννης είναι στην Μικρά Ασία και είναι όλες εκκλησίες Εθνών. Δεν μιλάει προς την εκκλησία της Ιερουσαλήμ η οποία ήταν ως επί τω πλείστω Ιουδαϊκή με ενδεχομένως κάποιους Εθνικούς μέσα σε αυτή. Ο λόγος είναι ότι ο Θεός είχε στραφεί από τους Ιουδαίους στους Εθνικούς. Έτσι η ολότητα των εκκλησιαστικών εποχών είναι ο Θεός να διαχειρίζεται τους Εθνικούς, και να καλεί μια Νύφη από τα Έθνη για τον εαυτό Του. Αυτό κάνει τις «Εποχές της Εκκλησίας» και το «Πλήρωμα των Εθνών» ένα και το αυτό.

Πράξεις 13:44-48,

«Τὸ δὲ ἐρχόμενον σάββατον σχεδὸν ὅλη ἡ πόλις συνήχθη διὰ νὰ ἀκούσωσι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἰδόντες δὲ οἱ Ἰουδαῖοι τὰ πλήθη, ἐπλήσθησαν φθόνου καὶ ἠναντιοῦντο εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Παύλου λεγόμενα, ἀντιλέγοντες καὶ βλασφημοῦντες. Ὁ Παῦλος δὲ καὶ ὁ Βαρνάβας, λαλοῦντες μετὰ παρρησίας, εἶπον· Εἰς ἑσᾶς πρῶτον ἦτο ἀναγκαῖον νὰ λαληθῇ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπορρίπτετε αὐτὸν καὶ δὲν κρίνετε ἑαυτοὺς ἀξίους τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἰδοὺ, στρεφόμεθα εἰς τὰ ἔθνη· διότι οὕτω προσέταξεν ἡμᾶς ὁ Κύριος, λέγων· Σὲ ἔθεσα φῶς τῶν ἐθνῶν, διὰ νὰ ἦσαι πρὸς σωτηρίαν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. Καὶ οἱ ἐθνικοὶ ἀκούσαντες ἔχαιρον καὶ ἐδόξαζον τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, καὶ ἐπίστευσαν ὅσοι ἦσαν ὠρισμένοι διὰ τὴν αἰώνιον ζωὴν.»

Ρωμαίους 11:1-8,

«Λέγω λοιπόν, Μήπως ἀπέρριψεν ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ; Μὴ γένοιτο· διότι καὶ ἐγὼ Ἰσραηλίτης εἶμαι, ἐκ σπέρματος Ἀβραάμ, ἐκ φυλῆς Βενιαμίν. Δὲν ἀπέρριψεν ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον προεγνώρισεν. Ἡ δὲν ἐξεύρετε τί λέγει ἡ γραφὴ περὶ τοῦ Ἠλία; πῶς ὁμιλεῖ πρὸς τὸν Θεὸν κατὰ τοῦ Ἰσραήλ, λέγων· Κύριε, τοὺς προφῆτας σου ἐθανάτωσαν καὶ τὰ θυσιαστήριά σου κατέσκαψαν, καὶ ἐγὼ ἐναπελείφθην μόνος, καὶ ζητοῦσι τὴν ψυχὴν μου. Ἀλλὰ τί ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὸν ὁ Θεός; Ἀφήκα εἰς ἑμαυτὸν ἑπτὰ χιλιάδας ἀνδρῶν, οἵτινες δὲν ἔκλιναν γόνυ εἰς τὸν Βάαλ. Οὕτω λοιπόν καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος καιροῦ ἀπέμεινε κατάλοιπόν τι κατ' ἐκλογὴν χάριτος. Ἐὰν δὲ κατὰ χάριν, δὲν εἶναι πλέον ἐξ ἔργων· ἐπειδὴ τότε ἡ χάρις δὲν γίνεται πλέον χάρις. Ἐὰν δὲ ἐξ ἔργων, δὲν εἶναι πλέον χάρις· ἐπειδὴ τὸ ἔργον δὲν εἶναι πλέον ἔργον. Τί λοιπόν; Ὁ Ἰσραήλ δὲν ἐπέτυχεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ζητεῖ, οἱ ἐκλεκτοὶ ὅμως ἐπέτυχον· οἱ δὲ λοιποὶ ἐτυφλώθησαν, καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ὁ Θεὸς πνεῦμα νυσταγμοῦ, ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ μὴ βλέπωσι καὶ ὤτα διὰ νὰ μὴ ἀκούωσιν, ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας.»

Ρωμαίους 11:25-29,

«Διότι δὲν θέλω νὰ ἀγνοῆτε, ἀδελφοί, τὸ μυστήριον τοῦτο, διὰ νὰ μὴ ὑψηλοφρονῆτε, ὅτι τύφλωσις κατὰ μέρος ἔγεινεν εἰς τὸν Ἰσραήλ, ἕως οὗ εἰσέλθῃ τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν, καὶ οὕτω πᾶς ὁ Ἰσραήλ θέλει σωθῆ, καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Θέλει ἔλθεῖ ἐκ Σιών ὁ λυτρωτής καὶ θέλει ἀποστρέψει τὰς ἀσεβείας ἀπὸ τοῦ Ἰακώβ· Καὶ αὕτη εἶναι ἡ παρ' ἐμοῦ διαθήκη πρὸς αὐτούς, ὅταν ἀφαιρέσω τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν. Κατὰ μὲν τὸ εὐαγγέλιον, εἶναι ἐχθροὶ διὰ σᾶς, κατὰ δὲ τὴν ἐκλογὴν ἀγαπητοὶ διὰ τοὺς πατέρας. Διότι ἀνεπίδεκτα μεταμελείας εἶναι τὰ χαρίσματα καὶ ἡ πρόσκλησις τοῦ Θεοῦ.»

Αυτές οι επτά εκκλησίες που βρίσκονται στην Μικρά Ασία περιείχαν κάποια συγκεκριμένα χαρακτηριστικά μέσα τους, εκείνη την αρχαία εποχή, που γίνανε ώριμος καρπός ύστερων εποχών. Ότι ήταν απλά σπόρος τότε βγήκε αργότερα σε ώριμο θερισμό, καθώς είπε ο Ιησούς,

«διότι ἐὰν εἰς τὸ ὕγρον ξύλον πράττωσι ταῦτα, τί θέλει γείνει εἰς τὸ ξηρόν;»

Λουκάς 23:31.

ΤΟ ΜΥΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΕΦΕΣΟΥ

Αποκάλυψη 2:1-7

«Πρὸς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου γράψον. Ταῦτα λέγει ὁ κρατῶν τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ, ὁ περιπατῶν ἐν μέσῳ τῶν ἑπτὰ λυχνιῶν τῶν χρυσῶν· Ἐξεύρω

τὰ ἔργα σου καὶ τὸν κόπον σου καὶ τὴν ὑπομονὴν σου, καὶ ὅτι δὲν δύνασαι νὰ ὑποφέρῃς τοὺς κακοὺς, καὶ ἐδοκίμασας τοὺς λέγοντας ὅτι εἶναι ἀπόστολοι, καὶ δὲν εἶναι, καὶ εὗρες αὐτοὺς ψευδεῖς· καὶ ὑπέφερες καὶ ἔχεις ὑπομονὴν καὶ διὰ τὸ ὄνομά μου ἐκοπίασας, καὶ δὲν ἀπέκαμες. Πλήν ἔχω τι κατὰ σοῦ, διότι τὴν ἀγάπην σου τὴν πρώτην ἀφῆκας. Ἐνθυμῶ λοιπὸν πόθεν ἐξέπεσες καὶ μετανόησον καὶ κάμε τὰ πρῶτα ἔργα· εἰ δὲ μή, ἔρχομαι πρὸς σὲ ταχέως καὶ θέλω κινήσει τὴν λυχνίαν σου ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς, ἐὰν δὲν μετανοήσῃς. Ἔχεις ὅμως τοῦτο, ὅτι μισεῖς τὰ ἔργα τῶν Νικολαϊτῶν, τὰ ὁποῖα καὶ ἐγὼ μισῶ. Ὅστις ἔχει ὡτίον ἅς ἀκούσῃ τί λέγει τὸ Πνεῦμα πρὸς τὰς ἐκκλησίας. Εἰς τὸν νικῶντα θέλω δώσει εἰς αὐτὸν νὰ φάγῃ ἐκ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσου τοῦ Θεοῦ.»

Ο ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ

Ο αγγελιαφόρος (ἄγγελος) προς την εκκλησία της Εφέσου ήταν ο απόστολος Παύλος. Το ότι αυτός ήταν ο αγγελιαφόρος προς την πρώτη εποχή του καιρού των Εθνικών δεν μπορούμε να το αρνηθούμε. Αν και στον Πέτρο δόθηκε η εξουσία να ανοίξει τις πόρτες στους Εθνικούς, στον Παύλο δόθηκε να είναι ο απόστολός τους και προφήτης. Ήταν ο Προφήτης-Αγγελιαφόρος στους Εθνικούς. Το προφητικό του αξίωμα, μέσω του οποίου έλαβε την πλήρη αποκάλυψη του Λόγου για τους Εθνικούς, τον πιστοποίησε ως τον αποστολικό τους αγγελιαφόρο. Σε αυτό συμφώνησαν και οι άλλοι απόστολοι στην Ιερουσαλήμ.

Γαλάτας 1:12-19,

«Διότι οὐδ' ἐγὼ παρέλαβον αὐτὸ παρὰ ἀνθρώπου οὔτε ἐδιδάχθην, ἀλλὰ δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διότι ἠκούσατε τὴν ποτὲ διαγωγὴν μου ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ, ὅτι καθ' ὑπερβολὴν ἐδίωκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκακοποίησα αὐτήν, καὶ προέκοπτον εἰς τὸν Ἰουδαϊσμὸν ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου, περισσότερον ζηλωτῆς ὑπάρχων τῶν πατρικῶν μου παραδόσεων. Ὅτε δὲ ἠυδόκησεν ὁ Θεός, ὁ προσδιόρισας με ἐκ κοιλίας μητρὸς μου καὶ καλέσας διὰ τῆς χάριτος αὐτοῦ, νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν Υἱὸν αὐτοῦ ἐν ἐμοί, διὰ νὰ κηρύττω αὐτὸν μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, εὐθύς δὲν συνενουλεύθην σάρκα καὶ αἷμα, οὐδὲ ἀνέβην εἰς Ἱεροσόλυμα πρὸς τοὺς πρὸ ἐμοῦ ἀποστόλους, ἀλλ' ἀπῆλθον εἰς Ἀραβίαν καὶ πάλιν ὑπέστρεψα εἰς Δαμασκόν. Ἐπειτα μετὰ ἔτη τρία ἀνέβην εἰς Ἱεροσόλυμα, διὰ νὰ γνωρίσω προσωπικῶς τὸν Πέτρον, καὶ ἔμεινα παρ' αὐτῷ ἡμέρας δεκαπέντε· ἄλλον δὲ τῶν ἀποστόλων δὲν εἶδον, εἰμὴ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου.»

Γαλάτας 2:2,

«Ἀνέβην δὲ κατὰ ἀποκάλυψιν· καὶ παρέστησα πρὸς αὐτοὺς τὸ εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον κηρύττω μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, κατ' ἰδίαν δὲ πρὸς τοὺς ἐπισημοτέρους, μήπως τρέχω ἢ ἔτρεξα εἰς μάτην.»

Γαλάτας 2:6-9,

«Περὶ δὲ τῶν νομιζομένων ὅτι εἶναι τι, ὁποῖοι ποτὲ καὶ ἂν ἦσαν, οὐδόλως φροντίζω· ὁ Θεὸς δὲν βλέπει εἰς πρόσωπον ἀνθρώπου· διότι εἰς ἐμὲ οἱ ἐπισημότεροι δὲν προσέθεσαν οὐδὲν περισσότερον, ἀλλὰ τὸ ἐναντίον, ἀφοῦ εἶδον ὅτι ἐνεπιστεύθην νὰ κηρύττω τὸ εὐαγγέλιον πρὸς τοὺς ἀπεριτεμῆτους καθὼς ὁ Πέτρος πρὸς τοὺς περιτετμημένους· διότι ὁ ἐνεργήσας εἰς τὸν Πέτρον, ὥστε νὰ ἀποσταλῇ πρὸς τοὺς περιτετμημένους, ἐνήργησε καὶ εἰς ἐμὲ, πρὸς τοὺς ἐθνικούς· ἀφοῦ ἐγνώρισαν τὴν χάριν τὴν δοθεῖσαν εἰς ἐμὲ Ἰάκωβος καὶ

Κηφᾶς καὶ Ἰωάννης, οἱ θεωρούμενοι ὅτι εἶναι στῦλοι, δεξιὰς ἔδωκαν κοινωνίας εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὸν Βαρνάβαν, διὰ τὸ ὑπάγωμεν ἡμεῖς μὲν εἰς τὰ ἔθνη, αὐτοὶ δὲ εἰς τοὺς περιτετημένους.»

Ρωμαίους 11:13,

«Διότι πρὸς ἐσᾶς τὰ ἔθνη λέγω, Ἐφ' ὅσον μὲν εἶμαι ἐγὼ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν, τὴν διακονίαν μου δοξάζω.»

Ο Παῦλος ἰδρύσκει τὴν ἐκκλησίαν στὴν Ἐφεσο περίπου στα μισὰ τοῦ πρώτου αἰώνα. Αὐτὸς δίνει τὴν δυνατότητα νὰ ορίσουμε τὴν ἡμερομηνία τῆς ἐναρξῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐποχῆς τῆς Ἐφέσου· περίπου τὸ 53 μ.Χ.

Ο τρόπος τῆς διακονίας τοῦ ἔθεσε τὸν τύπο στὸν ὁποῖον ὅλοι οἱ μελλοντικοὶ ἀγγελιαφόροι ἐμελλε νὰ ἀποβλέπουν, καὶ στὴν πραγματικότητα θέτει τὸν τύπο γιὰ κάθε ἀληθινὸ ὑπηρετῆ τῆς Θεοῦ, ἀν καὶ δὲν θὰ ἐφτανε τέτοια ὑψηλὸν προφητικὸ **τομέα** ὡς ὁ Παῦλος. Ἡ διακονία τοῦ Παύλου εἶχε μιὰ τριπλὴ ποιότητα καὶ ἦταν ὡς ἐξῆς:

Πρώτα ἀπ' ὅλα, ὁ Παῦλος ἦταν ἀπόλυτα ἀληθὴς στὸν Λόγο. Ποτέ δὲν παρέκκλιε ἀπὸ αὐτὸν ἀνεξαρτήτως κόστους.

Γαλάτας 1:8-9

«Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ σᾶς κηρύττῃ ἄλλο εὐαγγέλιον παρὰ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σᾶς ἐκηρύξαμεν, ἅς ἦναι ἀνάθεμα. Καθὼς προείπομεν, καὶ τώρα πάλιν λέγω· Ἐὰν τις σᾶς κηρύττῃ ἄλλο εὐαγγέλιον παρὰ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον παρελάβετε, ἅς ἦναι ἀνάθεμα.»

Γαλάτας 2:11,14,

«Ὅτε δὲ ἦλθεν ὁ Πέτρος εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἠναντιώθη ἐν αὐτῷ κατὰ πρόσωπον, διότι ἦτο ἀξιόμειπτος. Ἀλλ' ὅτε ἐγὼ εἶδον ὅτι δὲν ὀρθοδοῦσι πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ εὐαγγελίου, εἶπον πρὸς τὸν Πέτρον ἔμπροσθεν πάντων· Ἐὰν σὺ Ἰουδαῖος ὢν ζῆς ἐθνικῶς καὶ οὐχὶ Ἰουδαϊκῶς, διὰ τί ἀναγκάζεις τοὺς ἐθνικοὺς νὰ ἰουδαίζωσιν;»

Α' Κορινθίους 14:36-37,

«Μήπως ἀπὸ σᾶς ἐξήλθεν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἢ εἰς σᾶς μόνους κατήνησεν; Ἐὰν τις νομίζει ὅτι εἶναι προφήτης ἢ πνευματικὸς, ἅς μάθῃ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα γράφω πρὸς ἐσᾶς, ὅτι εἶναι ἐντολαὶ τοῦ Κυρίου»

Προσέξτε ὅτι ὁ Παῦλος δὲν ἦταν οργανωμένος, ἀλλὰ καθοδηγούταν ἀπὸ τὸ Πνεῦμα, ὡς ὅταν ὁ Θεὸς κινεῖτο πάνω στὸν Μωυσή ὡστε νὰ οδηγήσῃ τὸν Ἰσραὴλ ἐξω ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Τὸ συμβούλιο τῆς Ἱερουσαλὴμ ποτέ δὲν ἐστειλε τὸν Παῦλο **σε ἀποστολή**, οὔτε εἶχε κάποια ἰσχὺ ἢ δικαιοδοσία ἐπάνω τοῦ. Ὁ Θεός, καὶ ὁ Θεὸς μόνον, ἔκανε τὶς ἀποστολές καὶ τὶς καθοδηγήσεις. Ὁ Παῦλος δὲν ἦταν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ.

«Παῦλος ἀπόστολος οὐχὶ ἀπὸ ἀνθρώπων, οὐδὲ δι' ἀνθρώπου, ἀλλὰ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ Πατρὸς τοῦ ἀναστήσαντος αὐτὸν ἐκ νεκρῶν,»

Γαλάτας 2:3-5,

«Ἀλλ' οὐδὲ ὁ Τίτος ὁ μετ' ἐμοῦ, Ἕλλην ὢν, ἠναγκάσθη νὰ περιτμηθῇ, ἀλλὰ διὰ τοὺς παρεισάκτους ψευδαδέλφους, οἵτινες παρεισῆλθον διὰ νὰ κατασκοπεύσωσι τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν, τὴν ὁποῖαν ἔχομεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, διὰ νὰ μᾶς καταδουλώσωσιν· εἰς

τούς οποίους οὐδὲ πρὸς ὥραν ὑπεχωρήσαμεν ὑποτασσόμενοι, διὰ νὰ διαμείνῃ εἰς ἐσᾶς ἡ ἀλήθεια τοῦ εὐαγγελίου.»

Δεύτερον, ἡ διακονία του ἦταν ἐν δυνάμει Πνεύματος, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπιδείκνυε τὸν προφορικό καὶ γραπτό Λόγο.

Α΄ Κορινθίους 2:1-5,

«Παῦλος, προσκεκλημένος ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ θελήματος Θεοῦ, καὶ Σωσθένης ὁ ἀδελφός, πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ τὴν οὖσαν ἐν Κορίνθῳ, τοὺς ἡγιασμένους ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τοὺς προσκεκλημένους ἁγίους, μετὰ πάντων τῶν ἐπικαλουμένων ἐν παντὶ τόπῳ τὸ ὄνομα Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, αὐτῶν τε καὶ ἡμῶν· χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εὐχαριστῶ πάντοτε εἰς τὸν Θεὸν μου διὰ σᾶς, διὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν δοθεῖσαν εἰς ἐσᾶς διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὅτι κατὰ πάντα ἐπλουτίσθητε δι' αὐτοῦ, κατὰ πάντα λόγον καὶ πᾶσαν γνῶσιν,»

Πράξεις 14:8-10,

«Ἐν δὲ τοῖς Λύστροις ἐκάθητο ἀνὴρ τις ἀδύνατος τοὺς πόδας, χωλὸς ὑπάρχων ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ, ὅστις ποτὲ δὲν εἶχε περιπατήσει. ἤκουε τὸν Παῦλον λαλοῦντα· ὅστις ἀτενίσας εἰς αὐτὸν καὶ ἰδὼν ὅτι ἔχει πίστιν διὰ νὰ σωθῆ, εἶπε μετὰ μεγάλης φωνῆς· Σηκώθητι ἐπὶ τοὺς πόδας σου ὀρθός. Καὶ ἐπήδα καὶ περιεπάτει.»

Πράξεις 20:9-12,

«Καὶ νεανίας τις ὀνόματι Εὐτύχος, καθήμενος ἐπὶ τοῦ παραθύρου, κατεφέρετο εἰς ὕπνον βαθύν, ἐνῶ ὁ Παῦλος διελέγετο ἐκτεταμένως, καὶ κυριευθεὶς ὑπὸ τοῦ ὕπνου ἔπεσε κάτω ἀπὸ τοῦ τρίτου πατώματος καὶ ἐσέκωσαν αὐτὸν νεκρόν. Καταβάς δὲ ὁ Παῦλος, ἔπεσεν ἐπ' αὐτὸν καὶ ἐναγκαλισθεὶς εἶπε· Μὴ θορυβεῖσθε· διότι ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἶναι ἐν αὐτῷ. Ἄφου δὲ ἀνέβη καὶ ἔκοψεν ἄρτον καὶ ἐγεύθη καὶ ὠμίλησεν ἰκανῶς μέχρι τῆς αὐγῆς· μετὰ ταῦτα ἀνεχώρησε. Τὸν δὲ νέον ἔφεραν ζῶντα καὶ παρηγορήθησαν καθ' ὑπερβολήν.»

Πράξεις 28:7-9,

«Εἰς τὰ πέριξ δὲ τοῦ τόπου ἐκείνου ἦσαν κτήματα τοῦ πρώτου τῆς νήσου ὀνομαζομένου Ποπλίου, ὅστις ἀναδεχθεὶς ἡμᾶς, ἐξένισε φιλοφρόνως τρεῖς ἡμέρας. Συνέβη δὲ νὰ ἦναι κατάκειτος ὁ πατήρ τοῦ Ποπλίου, πάσχων πυρετὸν καὶ δυσεντερίαν· πρὸς τὸν ὁποῖον εἰσελθὼν ὁ Παῦλος καὶ προσευχηθεὶς, ἐπέθεσεν ἐπ' αὐτὸν τὰς χεῖρας καὶ ἰάτρευσεν αὐτόν. Τούτου λοιπὸν γενομένου καὶ οἱ λοιποί, ὅσοι εἶχον ἀσθενείας ἐν τῇ νήσῳ, προσήρχοντο καὶ ἐθεραπεύοντο.»

Β΄ Κορινθίους 12:12,

«Τὰ μὲν σημεῖα τοῦ ἀποστόλου ἐνηργήθησαν μεταξὺ σας ἐν πάσῃ ὑπομονῇ, διὰ θαυμάτων καὶ τεραστίων καὶ δυνάμεων.»

Τρίτον, εἶχε τὸν προφανή καρπὸ τῆς Θεοδοσμένης διακονίας του.

Β΄ Κορινθίους 12:11,

«Ἔγεινα ἄφρων καυχώμενος· σεῖς με ἠναγκάσατε. Διότι ἔπρεπεν ἐγὼ νὰ συνιστῶμαι ἀπὸ σᾶς· ἐπειδὴ εἰς οὐδὲν ὑπῆρξα κατώτερος τῶν πρωτίστων ἀποστόλων, ἄν καὶ ἦμαι μηδέν.»

Α΄ Κορινθίους 9:2,

« Ἐὰν δὲν ἦμαι εἰς ἄλλους ἀπόστολος, ἀλλ' εἰς ἑσᾶς τοῦλάχιστον εἶμαι διότι ἡ σφραγὶς τῆς ἀποστολῆς μου σεῖς εἴσθε ἐν Κυρίῳ. »

Β' Κορινθίους 11:2,

« Διότι εἶμαι ζηλότυπος πρὸς ἑσᾶς κατὰ ζηλοτυπίαν Θεοῦ· ἐπειδὴ σᾶς ἠρραβώνισα μὲ ἕνα ἄνδρα, διὰ τὸ σᾶς παραστήσω παρθένον ἀγνήν εἰς τὸν Χριστόν. »

Ο Παῦλος ἦταν το μέσο να εισέρχονται πλήθη Εθνικῶν προβάτων· τα βόσκησε, και τα φρόντησε, μέχρις ὅτου να φέρουν δίκαιο καρπὸ και να εἶναι ἑτοιμα να συναντήσουν τον Κύριο ως μέρος της νύφης των Εθνῶν.

Την εποχὴ που δόθηκε ἡ Αποκάλυψη, σύμφωνα με την παράδοση, ο Παῦλος εἶχε ἤδη πεθάνει ως μάρτυρας, ἀλλὰ ο Ἰωάννης συνέχισε **στην θέση του** ὅπως ακριβῶς εἶχε κάνει ο Παῦλος τις ἡμέρες της διακονίας του. Ο θάνατος του Παύλου, πριν δοθεῖ ἡ Αποκάλυψη, δεν ακυρώνει το γεγονός ὅτι ἦταν ο ἀγγελιαφόρος στην Εκκλησιαστικὴ Εποχὴ της Εφέσου, διότι ο ἀγγελιαφόρος σε κάθε εποχὴ, ἀνεξάρτητα ἀπὸ το πότε εμφανίζεται ἢ φεύγει, εἶναι αὐτὸς που ἐπηρεάζει την εποχὴ για τον Θεὸ μέσω μιας διακονίας που φανερώνει τον Λόγο. Ο Παῦλος ἦταν αὐτὸς ο ἄνθρωπος.

Η ΠΟΛΗ ΤΗΣ ΕΦΕΣΟΥ

Ἡ πόλη της Εφέσου ἦταν μία ἀπὸ τις μεγαλύτερες πόλεις της Ἀσίας. Συχνὰ ἀποκαλοῦνταν ἡ τρίτη πόλη της Χριστιανικῆς πίστεως, με την Ἱερουσαλήμ πρώτη και την Ἀντόχεια δεύτερη. Ἦταν πολὺ πλούσια πόλη. Ἡ κυβέρνηση ἦταν Ρωμαϊκὴ ἀλλὰ ἡ γλῶσσα ἦταν Ἑλληνικὴ. Οἱ ἱστορικοὶ πιστεύουν ὅτι ο Ἰωάννης, ἡ Μαρία, ο Πέτρος, ο Ἀνδρέας και ο Φίλιππος θαφτήκαν ὅλοι σε αὐτὴν την πόλη. Ο Παῦλος, που ἰδρυσε την ἀληθινὴ πίστη σε αὐτὴν την πόλη, ποίμανε ἐδῶ μόνο για τρία περίπου χρόνια· ἀλλὰ ὅταν ἦταν ἀπὸν ἀπὸ το ποιμνίον εἶχε συνεχῶς την προσοχὴ του σε αὐτοὺς με προσευχὴ. Ο Τιμόθεος ἦταν ο πρῶτος ἐπίσκοπος.

Α' Τιμοθέου 1:1-3,

« Παῦλος, ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατ' ἐπιταγὴν Θεοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τῆς ἐλπίδος ἡμῶν, πρὸς Τιμόθεον, τὸ γνήσιον τέκνον εἰς τὴν πίστιν· εἶη χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Καθὼς σὲ παρεκάλεσα ἀπερχόμενος εἰς Μακεδονίαν, νὰ προσμείνης ἐν Ἐφέσῳ, διὰ τὸ παραγγείλης εἶς τινὰς νὰ μὴ ἑτεροδιδασκαλῶσι. »

Το ἴδιο το ὄνομα, Ἐφεσος, ἔχει ἕνα παράξενο σύνθετο νόημα, «Στοχευμένη», και «Ἄνετη/Χαλαρωμένη» [ἀπὸ το ἔφεσις < ἐπί + ἴημι / ἴημι = «ρίχνω, εκτοξεύω», παρόμοιο με το ἄνεσις < ἄν + ἴημι]. Οἱ υψηλὲς προσδοκίαι αὐτῆς της εποχῆς που εἶχαν ἀρχίσει με την πλήρωση του Πνεύματος, «το βάθος του Θεοῦ», δια του ὁποίου στόχευαν στην ἄνω κλήση του Θεοῦ [Φιλιππησίους 3:14], ἀρχισαν να δίνουν τη θέση τους σε μια λιγότερο προσεκτικὴ συμπεριφορὰ. Μια λιγότερο ἐνθουσιώδης ἀκολουθία του Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀρχισε να φανερώνεται ως οἰωνός ὅτι στις μελλοντικὲς εποχές το φυσικὸ ὄχημα που ἀποκαλεῖται ἐκκλησία θα βούλιαζε στην ἀπαισιότητα του «βάθους του Σατανά» [Αποκάλυψη 2:24]. Εἶχε ἤδη χαλαρώσει και παρασυρότανε. Ἦδη ἡ εποχὴ διολίσθαινε. Εἶχε ἀφήσει την πρώτη της ἀγάπη. Ο μικρὸς σπόρος που φυτεύτηκε σε ἐκείνη της Εποχῆς της Εφέσου θα μεγάλωνε μια μέρα μέσα στο πνεῦμα της πλάνης μέχρις ὅτου ὅλα τα ἀκάθαρτα πουλιά του οὐρανοῦ θα φωλιάζανε στα κλαδιά του. Τόσο ἀσκανδάλιστο θα εμφανιζόταν ἐκεῖνο το μικρὸ φυτὸ στην

Νέα Εύα (στην Νέα Εκκλησία) που και πάλι θα εξαπατείτο από τον Σατανά. Η Εποχή της Εφέσου της είχε παρουσιάσει την ευκαιρία για ότι καλύτερο από τον Θεό, και για λίγο υπερίσχυσε, αλλά κατόπιν χαλάρωσε, και σε εκείνη την στιγμή που δεν φυλαγότανε ο Σατανάς έσπειρε τον σπόρο της πλήρους καταστροφής.

Η ίδια η θρησκεία της Εφέσου είναι τέλειος τύπος της πρώτης εκκλησίας και δίνει την κατεύθυνση για τις επερχόμενες εποχές. Σε πρώτη θέση, ο μεγαλοπρεπής ναός της Αρτέμιδος, που χτιζόταν τόσα χρόνια, στέγαζε στις αυλές του το **λιγότερο γοητευτικό και εντυπωσιακό** άγαλμα της Αρτέμιδος που μπορεί κάποιος να φανταστεί. Δεν έμοιαζε με κανένα άλλο άγαλμά της τοποθετημένο σε άλλους ναούς αφιερωμένους σε αυτήν. Ήταν απλά μια σχεδόν άμορφη θηλυκιά μορφή που στο τέλος βυθιζόταν στο κομμάτι ξύλο από το οποίο είχε λαξευτεί. Και τα δυο της χέρια ήταν διαμορφωμένα από δύο ράβδους σιδήρου. Πόσο τέλεια απεικονίζει αυτό το πνεύμα του αντίχριστου που **αμολήθηκε** στην πρώτη εποχή. Εκεί ήταν αμολημένος ανάμεσα στους ανθρώπους, αλλά παρόλα αυτά δεν έλαβε κάποια μορφή ώστε να ανησυχήσει τον κόσμο. Παρόλα αυτά τα δύο χέρια από ράβδους σιδήρου έδειχναν ότι ήταν ο σκοπός του να συντρίψει το έργο του Θεού καθώς έκανε τις διεισδύσεις του. Και κανένας δεν φάνηκε να αντιλαμβάνεται αυτόν ή αυτό που έκανε. Αλλά μια μέρα θα το αντιλαμβάνονταν, όταν με εκείνα τα χέρια από σίδηρο τα «έργα» του θα γίνονταν «διδασχά» [**να μπει παραπομπή????**], και η διδασχά του έγινε νόμος της αυτοκρατορίας.

Η τάξη της υπηρεσίας στο ναό είναι επίσης πολύ αποκαλυπτική. Υπήρχαν, πρώτα απ' όλα, ιερείς που ήταν ευνούχοι. Αυτή η στείρα ιερατεία προμήνυε τη στειρότητα ενός λαού που θα ολίσθαινε από τον Λόγο, διότι ένας λαός που ισχυρίζεται ότι ξέρει τον Θεό έξω από τον Λόγο είναι τόσο άγνοος όσο είναι ένας στείρος ευνούχος.

Δεύτερον, ο ναός είχε εντός των ορίων του παρθένες ιέρειες που εκτελούσαν τις θρησκευτικές πράξεις του ναού. Αυτό διακήρυττε την ημέρα όπου τελετουργία και τύπος, ιεροτελεστία και έργα, θα έπαιρναν την θέση Αγίου Πνεύματος και πλέον δεν θα γέμιζε τον ναό του Θεού καμία χαρισματική φανέρωση.

Πάνω από όλους ήταν ο αρχιερέας, ένας άνθρωπος με πολιτική δύναμη και δημόσια επιρροή, απεικονίζοντας αυτό που ήταν ήδη σε εξέλιξη, αν και δεν ήταν πολύ φανερωμένο, δηλαδή, η εκκλησία σύντομα θα παραδινόταν στην ηγεσία του ανθρώπου με τα σχέδια του ανθρώπου και την φιλοδοξία του ανθρώπου και το «ταῦτα λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον» [**Πράξεις 21:11**] δεν θα ήταν πλέον μια ζωντανή πραγματικότητα.

Και κάτω από όλους ήταν οι σκλάβοι του ναού που δεν είχαν άλλη επιλογή από την υπακοή προς την θρησκευτική ιεραρχία. Τι άλλο μπορεί να σημαίνει αυτό από ότι θα ερχόταν η μέρα όπου ο **κατοχυρωμένος** κλήρος, μέσω πολιτικού ελιγμού, βοήθειας της πολιτείας και αντικατάσταση του Λόγου και του Πνεύματος με σύμβολα πίστωσης, δόγματα και ανθρώπινη ηγεσία, θα υποδούλωνε τον λαό ενώ οι ηγέτες θα απολάμβαναν πολυτέλειες κακώς αποκτημένου πλούτου και θα ευχαριστιόντουσαν με τις βρώμικες απολαύσεις τους, και οι φτωχοί άνθρωποι που έπρεπε να υπηρετούνται σύμφωνα με τον Θεό, τώρα γίνονταν υπηρέτες τους.

ΙΗΣΟΥΣ, Ο ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΤΟΥ

Αποκάλυψη 2:1,

«... Ταῦτα λέγει ὁ κρατῶν τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ, ὁ περιπατῶν ἐν μέσῳ τῶν ἑπτὰ λυχνιῶν τῶν χρυσῶν.»

Αυτός είναι Αυτός για τον Οποῖον λέγεται, «Τούτος ο Ιησούς είναι ΚΑΙ Κύριος ΚΑΙ Χριστός» [Πράξεις 2:36]. Να Τος, ὁ Ἕνας και Μοναδικός Κύριος Θεός Παντοκράτωρ, και εκτός Αυτοῦ δεν υπάρχει ἄλλος [Ἡσαΐας 45:6]. Να Τος, ὁ Σωτήρας («...ἡ σωτηρία εἶναι παρὰ τοῦ Κυρίου», Ἰωνάς 2:9) που περπατάει ἐν τῷ μέσω των ἐκκλησιῶν διαμέσου των ἐπτά ἐποχῶν. Ὅτι ἦταν τὴν πρώτη ἐποχὴ ἦταν σε ὅλες τις ἐποχές. Για κάθε πιστό, Αυτός είναι ὁ Ιησούς Χριστός ὁ αὐτός χθες, σήμερα και εἰς τους αἰῶνας. Ὅτι ἔκανε **κάποτε** το κάνει ἀκόμα, και θα συνεχίσει να το κάνει.

Τώρα θα παρατηρήσετε ὅτι ὁ Ιησούς περπατάει μόνο ἐν των μέσω των ἐκκλησιῶν Του. Δεν είναι ἄλλος μαζί Του. Πράγματι, οὔτε μπορεί να είναι, διότι Αυτός ὁ μόνος ἔκανε τὴν σωτηρία τῆς [ἐκκλησίας], και ἔχοντάς τὴν εξαγοράσει με τὸ ἴδιο Του τὸ αἷμα εἶναι δικιά Του. Εἶναι ὁ Κύριος τῆς και **Δεσπότης/Διδάσκαλός** τῆς. Του δίνει ὅλη τὴν δόξα και ἐκείνη τὴν δόξα δεν θα τὴν μοιραστεῖ με κανέναν ἄλλον. Δεν υπάρχει πάπας μαζί Του. Δεν υπάρχει ἀρχιεπίσκοπος μαζί Του. Ἡ Μαρία, ἡ μητέρα του γήινου σώματός Του, δεν εἶναι μαζί Του. Δεν μιλάει και δεν στρέφεται πρὸς ἕνα Πατέρα, διότι Αυτός εἶναι ὁ Πατέρας. Δεν στρέφεται να δώσει ἐντολές σε ἕνα Ἅγιο Πνεῦμα, διότι Αυτός εἶναι Θεός, αἰῶνιο Πνεῦμα, και εἶναι ἡ Ζωὴ Του που ρέει και πάλλεται μέσα στην ἐκκλησία δίνοντάς τῆς ζωὴ, και χωρὶς Αὐτόν δεν θα υπήρχε ζωὴ. Ἡ σωτηρία εἶναι παρὰ τοῦ Κυρίου.

Δεν ἦταν κανένας ὅταν πατοῦσε τὴν οργὴ και τὸν θυμὸ τῆς καμίνου του πυρός. Δεν ἦταν ἄλλος παρὰ Αυτός ὁ ὁποῖος κρεμάστηκε πάνω στον σταυρό και ἔδωσε τὸ αἷμα Του. Αυτός εἶναι ὁ Ἀρχηγός και Τελειωτής τῆς πίστεως μας. Αυτός εἶναι τὸ Α και τὸ Ω τῆς σωτηρίας μας. Εἴμαστε συζευγμένοι με Αὐτόν και κανέναν ἄλλον. Δεν ἀνήκουμε σε ἐκκλησία. Ἀνήκουμε σε Αὐτόν. Ὁ Λόγος Του εἶναι νόμος. Σύμβολα πίστεως, δόγματα, κανόνες και **καταστατικά** δεν ἔχουν καμία ἐπίδραση πάνω μας. Ναι, εἶναι ὁ Ιησούς ΜΟΝΟΣ που περπατάει ἐν τῷ μέσω των ἐκκλησιῶν. Εἶναι ὁ Θεός μέσα τῆς, που θέλει και ἐνεργεῖ κατὰ τὴν εὐδοκία Αυτοῦ. Ποτέ μην το ξεχνάτε αὐτό. Ἐχετε μόνο μία σχέση με τὸν Θεό και ὁ Θεός ἔχει μόνο μία σχέση με σας – αὐτὴ εἶναι ὁ ΙΗΣΟΥΣ και ὁ ΙΗΣΟΥΣ ΜΟΝΟ.

Εκεῖ εἶναι με τους ἐπτά ἀστέρες στο δεξί Του χέρι. Το δεξὶ χέρι ἢ βραχίονας σημαίνει τὴν δύναμη και τὴν ἐξουσία του Θεοῦ. Ψαλμοὶ 44:3, «Διότι δὲν ἐκλήρονόμησαν τὴν γῆν διὰ τῆς ῥομφαίας αὐτῶν, καὶ ὁ βραχίον αὐτῶν δὲν ἔσωσεν αὐτούς· ἀλλ' ἡ δεξιὰ σου καὶ ὁ βραχίον σου καὶ τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου· διότι εὐηρεστήθης εἰς αὐτούς.» Σε ἐκεῖνο το δεξὶ χέρι τῆς δύναμης εἶναι οἱ ἐπτά ἀστέρες, οἱ ὁποῖοι, σύμφωνα με τὴν Ἀποκάλυψη 1:20, εἶναι οἱ ἐπτά ἀγγελιαφόροι τῆς ἐκκλησίας. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ ἴδια ἡ δύναμη και ἐξουσία του Θεοῦ εἶναι πίσω ἀπὸ τους ἀγγελιαφόρους Του σε κάθε ἐποχὴ. Βγαίνουν μπρος μέσα στο πυρ και τὴ δύναμη του Ἁγίου Πνεύματος με τὸν Λόγο. Εἶναι ἀστέρες διότι ἀνακλοῦν φως. Το φως που ἀνακλοῦν εἶναι τὸ δικό Του φως. Δεν ἔχουν δικό τους φως. Δεν ἀνάβουν τις δικές τους φωτιές ὥστε οἱ ἀνθρώποι να περπατοῦν στο φως των σπινθήρων τους. Ἡσαΐας 50:11. Εἶναι νύχτα, διότι τότε εἶναι που βγαίνουν τα ἀστέρια. Εἶναι ἡ νύχτα του ζόφου τῆς ἀμαρτίας, ἐπειδὴ πάντες (ἀκόμα και ὁλόκληρος ὁ κόσμος) ἤμαρτον καὶ ὑστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. Ρωμαίους 3:23.

Αὐτοὶ οἱ ἐπτά ἀγγελιαφόροι κάνουν γνωστό τὸν Θεὸ στους ἀνθρώπους. Αυτός που τους δέχεται, δέχεται Αὐτόν που τους ἀπέστειλε. Ἰωάννης 13:20. Μιλάνε και δρουν δια τῆς ἐξουσίας Του. Στέκεται πίσω τους με ὅλη τὴν δύναμη τῆς Θεότητος.

Ματθαίος 28:18-20,

«Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς, ἐλάλησε πρὸς αὐτούς, λέγων· Ἐδόθη εἰς ἐμὲ πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. Πορευθέντες λοιπὸν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτούς νὰ φυλάττωσι πάντα ὅσα παρήγγειλα εἰς ἐσᾶς· καὶ ἰδοὺ, ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ΜΕΘ’ ὙΜΩΝ ΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΗΜΕΡΑΣ ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.»

Οπότε εδώ είναι, πλήρεις Αγίου Πνεύματος και πίστης, πυρωμένοι με την φωτιά του Θεού, κρατώντας μπροστά τον Λόγο του Θεού, και εκεί στέκεται Αυτός να τους υποστηρίξει. Και σκεφτείτε το, ούτε ένας πιστός από καμία εποχή δεν έχει ανάγκη να φωνάζει μέσα στην καρδιά του, «Ω, να ήμουν πίσω εκεί στην πρώτη εποχή όταν οι απόστολοι πρωτοαπεστάλησαν.» Δεν υπάρχει ΚΑΜΙΑ ανάγκη να κοιτάξουμε πίσω. ΚΟΙΤΑΞΤΕ ΕΠΑΝΩ! Ιδού Αυτός ο Οποίος ακόμα και τώρα περπατάει εν τω μέσω των εκκλησιών διαμέσου όλων των εποχών. Ιδού Αυτό ο Οποίος είναι ο αυτός χθες, σήμερα και εις τους αιώνες· και ο Οποίος δεν αλλάζει ποτέ είτε στην ουσία είτε στις οδούς Του. Ὅπου εἶναι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ὄνομά Του, ἐκεῖ εἶναι Αὐτός ἐν τῷ μέσω αὐτῶν! Και όχι μόνο εν τω μέσω σαν ένας αὐτάρεσκος θεατῆς, ἢ ένας ἄγγελος που καταγράφει· ἀλλὰ ἐκεῖ στέκεται εκφράζοντας ακριβῶς αὐτό που εἶναι – ἡ Ζωὴ και ο Υποστηρικτῆς και Δότης ὅλων των αγαθῶν χαρισμάτων προς την εκκλησία. Αλληλούια!

«Ὁ περιπατῶν ἐν μέσω τῶν ἑπτὰ λυχνιῶν τῶν χρυσοῶν.» Πόσο γεμάτες νόημα εἶναι αὐτές οι λέξεις όταν τις βλέπουμε ὑπὸ το φως των Γραφῶν, που Τον περιγράφουν ως «Ὁ Χριστός, ἢ Ζωὴ ἡμῶν» [Κολοσσαεῖς 3:4]. Διότι ο Χριστός, πραγματικά, εἶναι ἡ ζωὴ της εκκλησίας. Δεν ἔχει ἄλλη ζωὴ. Χωρὶς Αὐτόν εἶναι ἀπλᾶ μια θρησκευτικὴ ομάδα, μία λέσχη, μία ἀνούσια συνάθροιση των ἀνθρώπων. Ὅπως ἓνα πτώμα κοσμημένο και ντυμένο παραμένει πτώμα, ἔτσι και ἡ εκκλησία, δεν ἔχει σημασία τι προγράμματα και τι πρόσχαρες προσπάθειες μπορεί να επιτύχει, χωρὶς Τον Χριστό εἶναι και αὐτὴ ἓνα πτώμα. Αλλὰ με Αὐτόν εν τω μέσω, με Αὐτόν να της δίνει κίνητρα, αὐτὴ γίνεται προς θαυμασμό ὅλων «τὸ Σῶμα Αὐτοῦ, τὸ πλήρωμα τοῦ τὰ πάντα ἐν πᾶσι πληροῦντος.» Και αὐτὴν τὴν ἴδια στιγμή περπατᾶει εν τω μέσω της λυχνίας της χρυσοῦς της τελευταίας εποχῆς. Ὅτι ἦταν καθὼς περπατοῦσε στην πρώτη εποχὴ εἶναι ἀκόμα τώρα σε αὐτὴν τὴν τελευταία εποχὴ. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ ΑΥΤΟΣ ΧΘΕΣ καὶ ΣΗΜΕΡΟΝ καὶ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ.

«Ἐπτὰ λυχνίες χρυσές.» Στην Ἔξοδο 25:31, λέει,

«Καὶ θέλεις κάμει λυχνίαν ἐκ χρυσοῦ καθαροῦ· σφυρήλατον θέλεις κάμει τὴν λυχνίαν· ὁ κορμὸς αὐτῆς καὶ οἱ κλάδοι αὐτῆς, αἱ λεκάναι αὐτῆς, οἱ κόμβοι αὐτῆς καὶ τὰ ἄνθη αὐτῆς, θέλουσιν εἶσθαι ἐν σῶμα μετ’ αὐτῆς.»

Ἡ ἀληθινὴ εκκλησία του Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ νύφη, ομοιώνεται με ΚΑΘΑΡΟ χρυσό. Ἡ δικαιοσύνη της εἶναι ἡ ΔΙΚΗ ΤΟΥ δικαιοσύνη. Τα χαρακτηριστικά της εἶναι τα ΔΙΚΑ ΤΟΥ χαρακτηριστικά. Ἡ ταυτότητά της βρίσκεται μέσα σε Αὐτόν. Ὅτι εἶναι Αὐτός, αὐτὴ εἶναι να το ανακλά. Ὅτι ἔχει Αὐτός, αὐτὴ εἶναι να το φανερώνει. Δεν ὑπάρχει παράπτωμα εν αὐτῇ. Εἶναι ὅλο δόξα ἔσωθεν και ἔξωθεν. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ως τὸ τέλος εἶναι τὸ ἔργο του Κυρίου της, και ὅλα τα ἔργα Του εἶναι τέλεια. Για τὴν ἀκρίβεια μέσα σε αὐτὴν **συνοψίζονται** και φανερώνονται ἡ αἰώνια σοφία και πρόθεση του Θεοῦ. Πως μπορεί κάποιος **να το χωρέσει στον νου του**; Πως μπορεί κάποιος να το καταλάβει; Ἀν και δεν μπορούμε να το κάνουμε αὐτό, μπορούμε να το δεχτούμε δια της πίστεως, διότι ο Θεός **το** μίλησε.

Δεν είναι μόνο η λυχνία από χρυσό, είναι από ΣΦΥΡΗΛΑΤΟ χρυσό. Χειροποίητη από σφυρήλατο χρυσό, σύμφωνα με τα σχέδια που ήταν δοσμένα από το Πνεύμα. Εκτός από τον Κύριό της και **Δεσπότη/Διδάσκαλό** της, τον Ιησού Χριστό, υπήρξε ποτέ λαός τόσο σφυρηλατημένος και καθαρισμένος όπως η νύφη του Ιησού Χριστού; Αληθώς αναπληροί τα υστερήματα των θλίψεων του Χριστού [**Κολοσσαείς 1:24**]. Τα αγαθά της έχουν λεηλατηθεί. Η ζωή της είναι σε κίνδυνο. Θανατώνεται όλη την ημέρα. Υποφέρει πολλά, αλλά μέσα σε όλα αυτά δεν αντεπιτίθεται, ούτε κάνει άλλους να υποφέρουν. Άξια του Ευαγγελίου είναι αυτή η αξιαγάπητη νύφη του Χριστού. Και όπως ο χρυσός είναι εύπλαστος, εκεί που ο χαλκολίβανος θα σπάσει με το σφυρηλάτημα, αυτός ο χρυσός του Θεού θα αντέξει τα παθήματά του για τον Κύριο, χωρίς να γονατίσει, χωρίς να σπάσει, χωρίς να καταστραφεί, αλλά με το να μορφωθεί ως αντικείμενο κάλλους και χαράς δια των πειρασμών και των δοκιμασιών αυτής της ζωής.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΙΝΕΙ ΤΟΥΣ ΔΙΚΟΥΣ ΤΟΥ

Αποκάλυψη 2:2,3,

«Ἐξεύρω τὰ ἔργα σου καὶ τὸν κόπον σου καὶ τὴν ὑπομονὴν σου, καὶ ὅτι δὲν δύνασαι νὰ υποφέρῃς τοὺς κακοὺς, καὶ ἐδοκίμασας τοὺς λέγοντας ὅτι εἶναι ἀπόστολοι, καὶ δὲν εἶναι, καὶ εὗρες αὐτοὺς ψευδεῖς· καὶ ὑπέφερες καὶ ἔχεις ὑπομονὴν καὶ διὰ τὸ ὄνομά μου ἐκοπίασας, καὶ δὲν ἀπέκαμες.»

Τι όμορφα που αινεί και **εγκωμιάζει** ο Σωτήρας τα τέκνα Του. Λαμβάνει πλήρως υπ' όψιν Του τις καλές πνευματικές τους συμπεριφορές και στάσεις. Ξέρει υπάρχει αδυναμία ανάμεσά τους, αλλά παρ' όλα αυτά δεν κραυγάζει εναντίον της. Δεν είναι αυτό ακριβώς όπως ο Κύριος; Ξέρει να μας ενθαρρύνει στα σωστά πράγματα και να μας αποθαρρύνει στα λάθος πράγματα. Μπορούμε όλοι να πάρουμε ακριβώς εδώ ένα καλό μάθημα για το πώς να διαχειριζόμαστε την εκκλησία και τι οικογένειές μας. Και ακόμα καλύτερα, μπορούμε όλοι να πάρουμε ένα καλό μάθημα στο ότι ο Θεός αντιμετωπίζει το καθένα μας ακριβώς με αυτόν τον τρόπο. Μην αποθαρρύνεσαι ποτέ, Άγιο του Θεού, διότι ο Θεός δεν είναι αγνώμων να ξεχάσει τους κόπους της αγάπης. Ότι και να κάνουμε, ακόμα και να δώσουμε ένα ποτήρι κρύο νερό σε κάποιον, έχει ανταμοιβή και ευλογία από τον Κύριο.

«Ἐξεύρω τὰ ἔργα σου καὶ τὸν κόπον σου καὶ τὴν ὑπομονὴν σου». Καθώς περπατάει εν τω μέσω της εκκλησίας Του, έχει επίγνωση των **δοκιμασιών** του λαού Του, και νοιάζεται. Όπως ήταν τις ημέρες της αιχμαλωσίας στην Αίγυπτο όταν άκουσε τις φωνές τους, Αυτός που δεν αλλάζει ποτέ ακόμα ακούει τις κραυγές των καταπιεσμένων καθώς περπατάει εν τω μέσω τους. Η ίδια η λέξη, κόπος, σημαίνει κούραση μέσω καταπίεσης. Ο λαός του Θεού όχι μόνο εργάζονται για Αυτόν με κόπο αγάπης, αλλά υποφέρουν για Αυτόν με χαρά. Είναι υπομονετικοί στο να βαστάζουν τον ζυγό. Η πρώτη εποχή υπέφερε μεγάλο διωγμό. Έπρεπε να εργαστεί σκληρά για να κηρύττει το Ευαγγέλιο και να διαχέει την αλήθεια. Η άνω κλήση [**Φιλιπησίους 3:14**] στην ζωή ήταν να υπηρετήσουν τον Θεό και όταν οι ελπίδες τους στη ζωή μαράθηκαν ήταν υπομονετικοί και εμπιστεύτηκαν τα πάντα σε Αυτόν που είχε υποσχεθεί αιώνια μισθαποδοσία στον ουρανό για αυτό που είχαν εγκαταλείψει για Αυτόν στη γη.

Πιστεύω ότι οφείλουμε να σταματήσουμε εδώ και να ασχοληθούμε με την σκέψη ότι ο λαός του Θεού πάντα ήταν και πάντα θα είναι υπό διωγμό. Ξέρετε ότι η Γένεσις είναι το βιβλίο των αρχών, και ότι βρείτε που άρχισε εκεί θα συνεχίσει μέχρι την Αποκάλυψη και δεν

θα αλλάξει ποτέ. Εκεί βλέπουμε ότι ο Κάιν κατεδίωξε και σκότωσε τον Άβελ γιατί ο τελευταίος ευαρέστησε τον Θεό. Κατόπιν βλέπουμε μια τέλεια απεικόνιση στον υιό του Αβραάμ κατά σάρκα, τον Ισμαήλ, που πείραξε και πάλεψε τον υιό της επαγγελίας τον Ισαάκ. Και ήταν και ο Ησαύ, που μισούσε τον Ιακώβ και θα τον σκότωνε αν δεν είχε παρέμβει ο Θεός. Στην Καινή Διαθήκη βρίσκουμε ότι ο Ιούδας πρόδωσε τον Ιησού, καθώς οι θρησκευτικές τάξεις του πρώτου αιώνα προσπάθησαν να καταστρέψουν τους πρώιμους πιστούς. Τα τέκνα αυτού του κόσμου, κατευθυνόμενα από τον διάβολο, μισούν τα τέκνα του Θεού που κατευθύνονται από τον Πνεύμα.

Δεν έχει σημασία πόσο δίκαιος και ορθός είναι ένας Χριστιανός ενώπιον του κοινού, και πόσο πρόσχαρος είναι στους συνανθρώπους του, μην κάνοντας τίποτε άλλο παρά καλό, ας ομολογήσει τον Χριστό ως τον Σωτήρα του και να αναγνωρίσει την ενέργεια των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος με γλώσσες, προφητείες, θεραπείες και θαύματα, και θα καταδικαστεί. Το πνεύμα αυτού του κόσμου μισεί το Πνεύμα του Θεού, και επειδή δεν μπορεί να νικήσει το Πνεύμα του Κυρίου προσπαθεί να καταστρέψει το δοχείο μέσα στο οποίο το Πνεύμα της Αλήθειας κατοικεί.

Διωγμοί και δοκιμασίες είναι φυσικό, κανονικό μέρος της Χριστιανικής ζωής. Υπάρχει μόνο ένα πράγμα που μπορούμε να κάνουμε για αυτά. Να τα εμπιστευτούμε όλα στον Θεό, να μην κρίνουμε, και να αφήσουμε την **επίλυση** τους και την τελική τους κρίση σε Αυτόν.

«Δὲν δύνασαι νὰ ὑποφέρῃς τοὺς κακοὺς, καὶ ἐδοκίμασας τοὺς λέγοντας ὅτι εἶναι ἀπόστολοι, καὶ δὲν εἶναι, καὶ εὗρες αὐτοὺς ψευδεῖς.»

Αυτοί οι Εφέσιοι πίστευαν ότι ο λαός του Θεού οφείλει να είναι άγιος. Σύμφωνα με αυτό το εδάφιο έλαβαν μέτρα να κρατήσουν το σώμα άζυμο από αμαρτία [Α΄ Κορινθίους 5.8]. Προφανέστατα η αποστασία είχε ήδη ξεκινήσει. Η αμαρτία είχε ήδη εισέλθει μέσα στην εκκλησία. Αλλά ήταν υπάκουοι στα λόγια του Παύλου όταν είπε να εκβάλουν τους κακούς από ανάμεσά τους [Α΄ Κορινθίους 5.13]. Ήταν ένας ξεχωρισμένος λαός. Είχαν εξέλθει από τον κόσμο, και τώρα δεν θα άφηναν τον κόσμο να εισέλθει ανάμεσά τους. Δεν θα ανεχόντουσαν την αμαρτία στην εκκλησία. Αγιότητα δεν ήταν μια φράση ή τρόπος του λέγειν για αυτούς· ήταν τρόπος ζωής.

«Ἐδοκίμασας τοὺς λέγοντας ὅτι εἶναι ἀπόστολοι, καὶ δὲν εἶναι, καὶ εὗρες αὐτοὺς ψευδεῖς.»

Πω, αυτή είναι μια ωμή δήλωση. «Ἐδοκίμασας αυτούς που αποκαλούν τους εαυτούς τους απόστολους.» Δεν είναι αυτό θρασύ; Τι δικαίωμα έχει ένας λαός να δοκιμάσει αυτούς που καλούν τους εαυτούς τους απόστολους; Και πως τους δοκιμάζουν; Ω, μου αρέσει αυτό.

Εδώ είναι στους Γαλάτας 1:8,

«Ἄλλὰ καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ σᾶς κηρύττῃ ἄλλο εὐαγγέλιον παρὰ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σᾶς ἐκηρύξαμεν (ἡδη), ἅς ἦναι ἀνάθεμα.»

Ήταν οι απόστολοι που έφεραν τον αρχικό Λόγο στους ανθρώπους. Αυτός ο αρχικός Λόγος δεν μπορούσε να αλλάξει, ούτε μία τελεία ή παύλα από αυτόν. Ο Παύλος ήξερε ότι ήταν ο Θεός που του είχε μιλήσει οπότε είπε, «Ακόμα και αν έρθω και προσπαθήσω να δώσω μια δεύτερη αποκάλυψη, να προσπαθήσω να κάνω μια μικρή αλλαγή σε αυτό που έδωσα αρχικά, ας είμαι ανάθεμα.» Βλέπετε, ο Παύλος ήξερε ότι αυτή η πρώτη αποκάλυψη ήταν σωστή. Ο Θεός δεν μπορεί να δώσει μια πρώτη αποκάλυψη, κατόπιν μία δεύτερη αποκάλυψη. Αν το έκανε, θα άλλαζε γνώμη. Μπορεί να δώσει μια αποκάλυψη και μετά να

προσθέσει πάνω σε αυτήν, όπως έκανε στον Παράδεισο της Εδέμ όταν υποσχέθηκε το Σπέρμα στην γυναίκα, και μετέπειτα ανέδειξε ότι αυτό το Σπέρμα έπρεπε να έρθει μέσω του Αβραάμ, και μετέπειτα είπε ότι θα ερχόταν δια των ίδιων γραμμών αίματος σαν του Δαυίδ. Αλλά ήταν η ίδια αποκάλυψη. Έδινε μόνο στους ανθρώπους περισσότερη πληροφορία ώστε να τους βοηθήσει να το δεχτούν και να το καταλάβουν.

Αλλά ο Λόγος του Θεού δεν μπορεί να αλλάξει. Το Σπέρμα ήρθε ακριβώς όπως είχε αποκαλυφθεί. Αλληλουσία. Και δείτε τι κάνανε εκείνοι οι ψευδαπόστολοι. Ερχόντουσαν με τον δικό τους λόγο. Εκείνοι οι Εφέσιοι ήξεραν τον Λόγο όπως τον είχε διδάξει ο Παύλος. Ήταν πλήρεις Αγίου Πνεύματος δια της επιθέσεως των χειρών του Παύλου [Πράξεις 19:6]. Κοιτάζανε εκείνους τους εκείνους τους ψευδαπόστολους στα μάτια και είπανε, «Δεν λένε αυτό που είπε ο Παύλος. Είσαστε, οπότε, ψευδείς.» Ω, αυτό βάζει φωτιά στην καρδιά μου. Επιστρέψτε στον Λόγο! Δεν είσαι εσύ που πραγματικά δοκιμάζεις τον απόστολο, και τον προφήτη και τον διδάσκαλο, ΕΙΝΑΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΔΟΚΙΜΑΖΕΙ!

Μια από αυτές τις μέρες πρόκειται να έρθει ένας προφήτης στην Εκκλησιαστική Εποχή της Λαοδικείας και θα γνωρίζετε αν είναι ο αληθινός, απεσταλμένος από τον Θεό ή όχι. Να θα το γνωρίζετε, διότι αν είναι από τον Θεό ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΜΕΣΑ ΣΕ ΕΚΕΙΝΟΝ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΑΚΡΙΒΩΣ ΟΠΩΣ Ο ΘΕΟΣ ΤΟΝ ΕΔΩΞΕ ΣΤΟΝ ΠΑΥΛΟ. ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΕΚΛΙΝΕΙ ΑΠΟ ΕΚΕΙΝΟΝ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΓΙΑ ΜΙΑ ΟΥΤΕ ΣΤΙΓΜΗ, ΟΥΤΕ ΚΑΤΑ ΕΝΑ ΙΩΤΑ. Σε εκείνη την τελευταία εποχή, που θα εμφανιστούν πολλοί ψευδοπροφύτες, παρακολουθήστε και δείτε πως θα σας λένε συνέχεια ότι αν δεν πιστέψετε αυτούς και αυτά που λένε, θα απολεσθείτε · αλλά όταν αυτός ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ έρθει στη σκηνή, αν είναι πραγματικά εκείνος ο προφήτης, θα φωνάζει, «Επιστρέψτε στον Λόγο ή θα απολεσθείτε.» Δεν θα οικοδομήσει πάνω σε μια προσωπική αποκάλυψη ή ερμηνεία, αλλά πάνω στον Λόγο. Αμήν και Αμήν!

Αυτοί οι ψευδαπόστολοι είναι οι βαρείς λύκοι για του οποίους μίλησε ο Παύλος. Είπε, «Όταν φύγω θα προσπαθήσουν να έρθουν και να ισχυριστούν ίση αποκάλυψη · αλλά ο σκοπός τους δεν είναι για να σας βοηθήσουν, αλλά να σας καταστρέψουν.»

Πράξεις 20:27-32,

«Διότι δὲν συνεστάλην νὰ ἀναγγεῖλω πρὸς ἐσᾶς πᾶσαν τὴν βουλήν τοῦ Θεοῦ. Προσέχετε λοιπὸν εἰς ἑαυτοὺς καὶ εἰς ὅλον τὸ ποίμνιον, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον σᾶς ἔθεσεν ἐπισκόπους, διὰ νὰ ποιμαίνητε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ αἵματος. Διότι ἐγὼ ἐξεύρω τοῦτο, ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου θέλουσιν εἰσελθεῖ εἰς ἐσᾶς λύκοι βαρεῖς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν θέλουσι σηκωθῆ ἄνθρωποι λαλοῦντες διεστραμμένα (τον δικό τους λόγο και ιδέες, όχι του Θεού), διὰ νὰ ἀποσπῶσι τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν. Διὰ τοῦτο ἀγρυπνεῖτε, ἐνθυμούμενοι ὅτι τρία ἔτη νύκτα καὶ ἡμέραν δὲν ἔπαυσα νουθετῶν μετὰ δακρύων ἕνα ἕκαστον. Καὶ τώρα, ἀδελφοί, σᾶς ἀφιερώνω εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν λόγον τῆς χάριτος αὐτοῦ, ὅστις δύναται νὰ ἐπικοδομήσῃ καὶ νὰ δώσῃ εἰς ἐσᾶς κληρονομίαν μεταξὺ πάντων τῶν ἡγιασμένων.»

Ο Ιωάννης, επίσης, ήξερε για αυτούς διότι είπε στο Α΄ Ιωάννη 4:1,

«...πολλοὶ ψευδοπροφήται (ἤδη) ἐξῆλθον εἰς τὸν κόσμον.»

Αυτό το αντίχριστο πνεύμα ήδη διείσδυε στην εκκλησία, και το έκανε αυτό με το να είναι ενάντια στον Λόγο. **Μα** εδώ είναι που ξεκίνησαν όλα. Ακριβώς εδώ στην πρώτη εποχή της εκκλησίας. Ήδη αρνούνταν τον Λόγο και **εγκαθιστούσανε** τα δικά τους σύμβολα πίστεως και φιλοσοφίες αντί του Λόγου. Αυτό είναι αντίχριστο, διότι ο Ιησούς είναι ο Λόγος. Το να είσαι

αντί-Λόγος είναι να είσαι αντί-Ιησούς. Το να είσαι αντί-Λόγος είναι το να είσαι αντίχριστος, διότι το Πνεύμα και ο Λόγος είναι ΕΝΑ. Αν είσαι αντί-Λόγος, θα πρέπει να είσαι αντίχριστος. ΚΑΙ ΑΝ ΞΕΚΙΝΗΣΕ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕΓΑΛΩΣΕΙ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΡΕΙ ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ. Και αυτό ακριβώς θα δείτε καθώς θα καλύπτουμε όλες τις εποχές. Ξεκινάει πολύ μικρό στην Εποχή της Εφέσου και μεγαλώνει σε κάθε εποχή μέχρι το αντί-Λόγου, αντίχριστο σύστημα πάρει τον έλεγχο και το αλάθητο του Λόγου αποκηρυχθεί από τους ψευδαποστόλους και την ψευδή εκκλησία.

Τώρα είναι εύκολο να λάβει κανείς λάθος εντύπωση αυτού για το οποίο μιλάμε γιατί το παρουσιάζω τόσο ισχυρό. Θα μπορούσε να σας ακουστεί σαν αυτό το αντί-Λόγου, αντίχριστο πνεύμα, είναι πλήρης αποκήρυξη του Λόγου, άρνηση της Βίβλου που καταλήγει στην απόρριψή της. Όχι κύριε. Δεν είναι αυτό.

Αυτό που είναι, είναι η Αποκάλυψη 22:18,19,

«Διότι μαρτύρομαι εἰς πάντα ἀκούοντα τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· Ἐὰν τις ἐπιθέσῃ εἰς ταῦτα, ὁ Θεὸς θέλει ἐπιθέσει εἰς αὐτὸν τὰς πληγὰς τὰς γεγραμμένας ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ· καὶ ἐὰν τις ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τῶν λόγων τοῦ βιβλίου τῆς προφητείας ταύτης, ὁ Θεὸς θέλει ἀφαιρέσει τὸ μέρος αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς καὶ ἀπὸ τῆς πόλεως τῆς ἁγίας καὶ τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ.»

Είναι το να αλλάξεις έστω και ΜΙΑ λέξη αφαιρώντας την ή προσθέτοντάς την. Είναι το αρχικό κόλπο του Σατανά στον Παράδεισο της Εδέμ. Απλά προσέθεσε μία μόνο λεξούλα σε αυτό που είχε πει ο Θεός. Αυτό το τελείωσε. Έφερε θάνατο και καταστροφή. Και στην Έφεσο, ήταν ακριβώς το ίδιο. Μια λέξη που προστέθηκε, μια λέξη που αφαιρέθηκε, και το αντί-Λόγου, αντίχριστο πνεύμα άρχισε να ανθεί.

Το καταλάβατε τώρα; Να τα πάλι εκείνα τα δίδυμα. Να τα πάλι εκείνα τα δύο δέντρα, που μεγαλώνουν δίπλα δίπλα στην ίδια γη, συμμετέχοντας στην ίδια τροφή, πίνοντας από την ίδια βροχή, και ωφελούμενα από τον ίδιο ήλιο. Αλλά έρχονται από ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΥΣ σπόρους. Το ένα δέντρο είναι ΓΙΑ τον Λόγο του Θεού, ακριβώς όπως τον έδωσε ο Θεός, και τον αγαπάει και τον υπακούει. Το άλλο δέντρο είναι από τον σπόρο που είναι αντί του Λόγου του Θεού και τον αλλάζει όπου θέλει. Αντικαθιστά με τα δικά του σύμβολα πίστεως και δόγματα τον αληθινό Λόγο ακριβώς όπως έκανε ο Κάιν, που έφτασε να σκοτώσει τον Άβελ. Αλλά μην φοβάσαι μικρό ποίμνιο [Λουκάς 12:32]. Μείνε με τον Λόγο. Κράτα αυτόν τον Λόγο ανάμεσα σε σένα και τον διάβολο. Η Εύα δεν το έκανε αυτό και απέτυχε. Και όταν η εκκλησία αφήνει τον Λόγο πάει στα βάθη του σκότους του Σατανά [Αποκάλυψη 2:24].

«καὶ ὑπέφερες καὶ ἔχεις ὑπομονήν καὶ διὰ τὸ ὄνομά μου ἐκοπίσασ, καὶ δὲν ἀπέκαμες.»

Αυτό είναι περίπου το ίδιο με αυτό που ειπώθηκε στο εδάφιο δύο. Αλλά στο εδάφιο δύο τα έργα, ο κόπος και η υπομονή ήταν επειδή φυλάγανε τον ιερό Λόγο ο οποίος είχε εμπιστευτεί σε αυτούς. Πως κράτησαν μακριά τους αντίδικους. Τι έπαινος ήταν αυτοί για τον Παύλο. Αλλά σε αυτό το εδάφιο οι διωγμοί τους και οι δοκιμασίες τους είναι για το ευλογημένο Όνομα του Ιησού.

Ξέρετε αυτό δεν είναι καθόλου παράξενο, διότι είναι ο Λόγος και το Όνομα που κάνει τον εχθρό να ξεχύνεται εναντίον μας σαν χείμαρρος. Αυτός ο παντοδύναμος Λόγος που φανερώθηκε με θεραπείες, σημεία, θαύματα, και άλλες επιδείξεις, έκανε τους Φαρισαίους να ωρύνονται για τον θάνατο των αληθινών πιστών. Και τώρα αυτό το Όνομα, που μισούνε και απεχθάνονται οι Ιουδαίοι, χλευάστηκε από τους καλλιεργημένους καθώς γέλασαν με

την ιδέα ότι κάποιος μπορεί να είναι τόσο ανόητος ώστε να πιστεύει σε έναν άνθρωπο που πέθανε και αναστήθηκε πάλι και τώρα κάθεται στον ουρανό. Οπότε εδώ ήταν οι θρησκευτικοί διώκτες, οι Ιουδαίοι, που καταριόντουσαν τον Χριστό, ο Οποίος για αυτούς ήταν ένας ψευδομεσσίας· και εδώ ήταν οι άλλοι που γελούσαν με ευχαρίστηση και χλευάζανε σαρκαστικά το Όνομα ενός νέου θεού, ο Οποίος για αυτούς δεν ήταν καθόλου θεός.

Τώρα εδώ είναι και κάτι άλλο που ξεκίνησε εκείνη την εποχή και θα συνεχίσει δια μέσω των εποχών, γίνοντας πιο βαθύ και πιο σκοτεινό. Δηλαδή, οι άνθρωποι απαρνιόντουσαν εκείνο το Όνομα. Δεν ήταν η αληθινή Εκκλησία της Εφέσου που το έκανε αυτό. Όχι κύριε. Ήταν οι ψευδαπόστολοι. Ήταν αυτός που ήταν επ' έξω που προσπαθούσε να μπει μέσα και να μιάνει τους πιστούς. Οι Εφέσιοι ήξεραν εκείνο το Όνομα και το αγαπούσαν. Θυμηθείτε την προέλευση εκείνης της Εκκλησίας της Εφέσου. Μια μικρή ομάδα ανθρώπων που έψαχναν για τον Μεσσία άκουσαν ότι ένας προφήτης που αποκαλούσε τον εαυτό του πρόδρομο του Μεσσία είχε εμφανιστεί στην έρημο της Παλαιστίνης και βάπτιζε τους ανθρώπους προς μετάνοια αμαρτιών. Αυτοί, τότε, έλαβαν το βάπτισμα του Ιωάννη.

Αλλά όταν ο Παύλος ήρθε σε αυτούς τους έδειξε ότι ο προφήτης ήταν νεκρός, ότι ο Ιησούς είχε έρθει και είχε εκπληρώσει την ζωή Του ως θυσία για την αμαρτία, και ότι ΤΩΡΑ το Άγιο Πνεύμα είχε έρθει και θα εισερχόταν και θα πλήρωνε όλους τους αληθινούς πιστούς του Ιησού, του Μεσσία. Όταν το άκουσαν αυτό, ΒΑΠΤΙΣΤΗΚΑΝΕ ΕΙΣ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ, και όταν ο Παύλος επέθεσε τα χέρια του επάνω τους, πληρώθηκαν όλοι με το Άγιο Πνεύμα. Ήξεραν τι σήμαινε να υπακούς τον Λόγο, να βαπτίζεσαι εις το Όνομά Του (Κυρίου Ιησού Χριστού) και με αυτόν τον τρόπο ήξεραν ότι θα πληρωνόντουσαν με το Άγιο Πνεύμα. Δεν θα μπορούσες να κάνεις αυτούς τους ανθρώπους να αλλάξουν. Ήξεραν την αλήθεια. Πράξεις 19:1-7.

Ήξεραν την δύναμη αυτού του Ονόματος. Είδαν ότι αυτό το Όνομα ήταν τόσο δυνατό που ακόμα και περιζώματα, παρμένα από το σώμα του Παύλου και σταλμένα εις το Όνομα του Ιησού σε ανθρώπους που υποφέρανε, μπορούσαν να ελευθερώσουν τους ασθενείς από κάθε λογής αρρώστιες και να εκβάλλουν πονηρά πνεύματα. Τόσο φανερά θαυμάσια έκανε αυτό το Όνομα που αδόκιμοι Ιουδαίοι στην Έφεσο προσπάθησαν να το χρησιμοποιήσουν για να εξορκίσουν δαιμόνια.

Πράξεις 19:11-17,

«Καὶ ὁ Θεὸς ἔκαμνε διὰ τῶν χειρῶν τοῦ Παύλου θαύματα μεγάλα, καὶ ἐπὶ τοὺς ἀσθενεῖς ἐφέροντο ἀπὸ τοῦ σώματος αὐτοῦ μανδήλια ἢ περιζώματα καὶ ἔφευγον ἀπ' αὐτῶν αἱ ἀσθενεῖαι, καὶ τὰ πνεύματα τὰ πονηρὰ ἐξήρχοντο ἀπ' αὐτῶν. Καὶ τινὲς ἀπὸ τῶν περιερχομένων ἐξορκιστῶν Ἰουδαίων ἐπεχείρησαν νὰ προφέρωσιν ἐπὶ τοὺς ἔχοντας τὰ πνεύματα τὰ πονηρὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, λέγοντες· Σᾶς ὀρκίζομεν εἰς τὸν Ἰησοῦν, τὸν ὁποῖον ὁ Παῦλος κηρύττει. Καὶ οἱ πράττοντες τοῦτο ἦσαν ἑπτὰ τινες υἱοὶ Ἰουδαίου ἀρχιερέως ὀνομαζομένου Σκευᾶ. Ἀποκριθὲν δὲ τὸ πνεῦμα τὸ πονηρόν, εἶπε· Τὸν Ἰησοῦν γινώριζω καὶ τὸν Παῦλον ἐξεύρω· σεῖς δὲ τίνες εἶσθε; Καὶ πληθήσας ἐπ' αὐτοὺς ὁ ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο τὸ πνεῦμα τὸ πονηρόν, καὶ νικήσας αὐτούς, ἴσχυσε κατ' αὐτῶν, ὥστε γυμνοὶ καὶ τετραυματισμένοι ἔφυγον ἐκ τοῦ οἴκου ἐκείνου. Καὶ τοῦτο ἔγινε γνωστὸν εἰς πάντας, Ἰουδαίους τε καὶ Ἕλληνας, τοὺς κατοικοῦντας τὴν Ἔφεσον, καὶ ἐπέπεσε φόβος ἐπὶ πάντας αὐτούς, καὶ ἐμεγαλύνετο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.»

Ήξεραν την δίκαιη ζωή που ακολουθούσε το βάσταγμα αυτού του Ονόματος, διότι οιοσδήποτε ονομάζει το Όνομα του Κυρίου, ας απομακρυνθεί από την αμαρτία [Β' Τιμοθέου 2:19]. Γίνετε άγιοι, οι βαστάζοντες τα σκεύη του Κυρίου [Ησαΐας 52:11]. Μή λάβης το όνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπὶ ματαίῳ [Ἐξοδος 20:7]. Αυτοί οι Εφέσιοι ήταν ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ. Φέρανε ένα Όνομα, και το Όνομα ήταν Χριστός, ο Οποίος ήταν το Πνεύμα του Θεού μέσα τους, και ο Οποίος ήταν ένα από το τριπλό Όνομα του Κυρίου τους.

«...Καὶ διὰ τὸ ὄνομά μου ἐκοπίασας, καὶ δὲν ἀπέκαμες.»

Αυτοί οι πιστοί δεν εκόπιασαν για τον Παύλο, ή για μια οργάνωση. Δεν ήταν δοσμένοι σε προγράμματα και ιδρύματα όπου χτίζανε ιδιοκτησίες με αξία. Εργαζόντουσαν για τον Κύριο. Ήταν υπηρέτες Του, όχι πιόνια μιας οργάνωσης. Δεν πήγαιναν στην εκκλησία την Κυριακή να μιλάνε για αυτό το Όνομα και μετά να το ξεχνάνε την υπόλοιπη εβδομάδα. Δεν υπηρετούσανε αυτό το Όνομα με τα χείλια. Όχι Κύριε. Ήταν δοσμένες οι ζωές τους.

Όλα ότι κάνανε, το κάνανε εις εκείνο το Όνομα. Σε εκείνο το Όνομα δρούσανε, αλλά αν δεν μπορούσαν να δράσουν εις εκείνο το Όνομα, τότε απέφευγαν από το να δρύνε. Αυτοί ήταν Χριστιανοί τοποθετημένοι στα ουράνια των οποίων η συμπεριφορά ήταν εν Κυρίω.

Αλλά εκείνη η ομάδα της ψευδούς αμπέλου που ήθελε να μιάνει εκείνο το Όνομα περιφερόταν σαν τους λύκους που παραμονεύουν στο σκοτάδι, περιμένοντας να εισέλθουν και να ξεσκίσουν. Αλλά οι άγιοι άντεξαν την δοκιμασία και κράτησαν τον Λόγο και το Όνομα.

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Αποκάλυψη 2:4,

«Πλήν ἔχω τι κατὰ σοῦ, διότι τὴν ἀγάπην σου τὴν πρώτην ἀφῆκας.»

Για να το καταλάβετε αυτό πρέπει να συνειδητοποιήσετε ότι το Πνεύμα δεν μιλάει στους αρχικούς άγιους της Εφέσου μόνο. Αυτό το μήνυμα είναι προς όλη την εποχή η οποία κράτησε περίπου 120 χρόνια. Το μήνυμά της, τότε, είναι προς όλες τις γενεές σε αυτό το διάστημα. Τώρα η ιστορία συνεχώς επαναλαμβάνεται. Στις γενεές του Ισραήλ βλέπουμε αναζωπυρώσει σε μια γενεά, μόνο για να δούμε την φωτιά να σβήνει στην επόμενη. Στην τρίτη γενεά, η θράκα μπορεί να φωτίζει κάπως, αλλά στην τέταρτη μπορεί να μην υπάρχει ούτε ίχνος από την αρχική φλόγα. Τότε ο Θεός ανάβει την φωτιά πάλι, και η ίδια διαδικασία επαναλαμβάνεται. Είναι απλά η φανέρωση της αλήθειας ότι ο Θεός δεν έχει εγγόνια. Η Σωτηρία δεν μεταδίδεται μέσω της φυσικής γέννησης περισσότερο από ότι υπάρχει αλήθεια στην αποστολική διαδοχή. Δεν είναι ο Λόγος. Ξεκινάς με αληθώς αναγεννημένους πιστούς, και όταν έρχεται η επόμενη γενεά δεν είναι πλέον απλοί Χριστιανοί, αλλά έχουν λάβει ένα δογματικό όνομα και είναι τώρα Βαπτιστές, Μεθοδιστές κ.λπ. Και αυτό ακριβώς είναι. Δεν είναι Χριστιανοί. Πρέπει να γεννηθείς εκ θελήματος Θεού, όχι εκ θελήματος ανθρώπου, για να σωθείς [Ιωάννης 1:13]. Αλλά αυτοί οι τύποι συνάσσονται όλοι μαζί τώρα εκ θελήματος ανθρώπου. Δεν λέω ότι κάποιοι από αυτούς δεν είναι σωστοί με τον Θεό. Ούτε κατ' ελάχιστο δεν το λέω αυτό, αλλά η αρχική φωτιά έχει σβήσει. Δεν είναι οι ίδιοι πια.

Η ένθερμη επιθυμία για να ευχαριστήσουνε τον Θεό, το πάθος για να ξέρουν τον Λόγο Του, η κραυγή για να απλώσουν τα χέρια εν Πνεύματι, όλα αρχίζουν να σβήνουν και αντί εκείνη η εκκλησία να είναι πυρωμένη με την φωτιά του Θεού έχει κρυώσει και έχει γίνει

κάπως τυπική. Αυτό συνέβαινε εκεί πίσω στους Εφεσίους. Γινόντουσαν κάπως τυπικοί. Η παράδοση στον Θεό έσβηγε και οι άνθρωποι δεν ήταν τόσο προσεκτικοί για το τι σκεφτόταν ο Θεός για αυτούς καθώς άρχισαν να είναι προσεκτικοί για το τι ο κόσμος σκεφτόταν για αυτούς. Εκείνη η δεύτερη γενεά που ερχότανε ήταν ακριβώς σαν τον Ισραήλ. Απαιτούσαν έναν βασιλιά για να είναι σαν τα άλλα έθνη. Όταν το έκαναν αυτό, απέρριψαν τον Θεό. Αλλά το έκαναν έτσι και αλλιώς. Αυτή είναι η ιστορία της εκκλησίας. Όταν σκέφτεται πιο πολύ να συμμορφώνεται με τον κόσμο αντί να συμμορφώνεται με τον Θεό, δεν παίρνει πολύ καιρό μέχρι να τους δεις να σταματούν να κάνουν πράγματα που συνήθιζαν να κάνουν, και να ξεκινούν να κάνουν πράγματα που δεν έκαναν αρχικά. Αλλάζουν τον τρόπο ντυσίματος, τις στάσεις τους και τις συμπεριφορές τους. Χαλαρώνουν. Αυτό σημαίνει «Έφεσος»: χαλαρωμένη-παρασυρόμενη.

Αυτός ο κύκλος αναγέννησης και θανάτου δεν έχει αποτύχει ποτέ. Το μόνο που έχετε να κάνετε είναι να θυμηθείτε αυτή την τελευταία κίνηση του Θεού εν Πνεύματι όταν οι άντρες και οι γυναίκες ντυνόταν σαν Χριστιανοί, πηγαίνουν στην εκκλησία, προσευχόντουσαν όλη την νύχτα, πηγαίνουν στις γωνίες του δρόμου και δεν ντρεπόντουσαν για τις φανερώσεις του Πνεύματος. Άφησαν τις παλιές νεκρές εκκλησίες τους και λάτρεψαν σε σπίτια ή παλιά μαγαζιά. Είχαν πραγματικότητα. Αλλά δεν πήγε πολύς καιρός που άρχισαν να παίρνουν αρκετά λεφτά για να χτίσουν ωραίες καινούργιες εκκλησίες. Βάλανε χορωδία αντί να τραγουδούν οι ίδιοι προς τον Θεό. Βάλανε ενδυμασίες στην χορωδία. Οργάνωσαν μια κίνηση και την έτρεξαν μέσω του ανθρώπου. Σύντομα άρχισαν να διαβάζουν βιβλία που δεν ήταν κατάλληλα να διαβαστούν. Ρίξαν την προστασία τους και ήρθαν ερίφια και αναλάβανε. Η φωνή/Το κλάμα χαράς είχε φύγει. Η ελευθερία του Πνεύματος είχε φύγει. Ω, συνεχίσανε με τον τύπο· αλλά η φωτιά είχε καταλαγιάσει και η μαυρίλα από τις στάχτες είναι σχεδόν ότι έχει απομείνει.

Πριν από λίγο ανέφερα ότι ο Ιωάννης κατάλαβε τι ήταν να αγαπάς τον Θεό. Αυτός ο μεγάλος απόστολος της αγάπης σίγουρα θα το έβλεπε όταν η εκκλησία άρχισε να χάνει εκείνη την πρώτη αγάπη του Θεού.

Στο Α΄ Ιωάννη 5:3, λέει,

«Διότι αὕτη εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τὸ νὰ φυλάττωμεν τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ (τον Λόγο Του).»

Μια μικρή απόκλιση από εκείνο τον Λόγο ήταν ένα βήμα μακριά από τον Χριστό. Οι άνθρωποι λένε ότι αγαπάνε τον Θεό, πάνε στην εκκλησία, φωνάζουν και χαίρονται και τραγουδούν ακόμα και περνάνε πολύ καλά συναισθηματικά. Αλλά όταν τελειώνει όλο αυτό, παρακολουθήστε και δείτε αν είναι μέσα σε εκείνο τον ΛΟΓΟ, αν περπατούν μέσα σε αυτόν, αν ζουν μέσα σε αυτόν. Αν περνούν μέσα από όλα τα άλλα και μετά δεν περπατούν μέσα σε εκείνον τον Λόγο, μπορούν να λένε ότι αγαπάνε τον Θεό αλλά οι ζωές τους λένε μια άλλη ιστορία. Αναρωτιέμαι αν ο Ιωάννης δεν το είδε πολύ αυτό πριν πεθάνει· οι άνθρωποι να λένε ότι αγαπάνε τον Θεό αλλά να μην υπακούν στον Λόγο Του. Ω, Εκκλησία της Εφέσου, κάτι σου συμβαίνει. Κάποιος προσπαθεί είτε να προσθέσει σε εκείνον τον Λόγο ή να αφαιρέσει από αυτόν. Αλλά το κάνουν τόσο διακριτικά που δεν το μπορείς να το δεις. Δεν έχουν κάνει καμιά κίνηση τόσο μεγάλη που να μπορείς να την δεις εκεί στα ανοιχτά. Είναι όλα κάτω από τα σκεπάσματα, και το φέρνουν δια της οδού της λογικής και της ανθρώπινης κατανόησης και θα πάρει τον έλεγχο εκτός αν το αρνηθείς. Πήγαινε πίσω στην Πεντηκοστή πριν να είναι πολύ αργά!

Αλλά ως συνήθως οι άνθρωποι δεν δίνουν προσοχή στις προειδοποιήσεις του Θεού. Αυτή η φωτιά της αναζωπύρωσης που έχει οικοδομηθεί πάνω στον ιερό Λόγο είναι τόσο θαυμασία, και η φανέρωση του Πνεύματος τόσο ευλογημένη, που ένας μικρός φόβος **εισέρχεται αθόρυβα** και ένας ψίθυρος στην καρδιά λέει, «Πως μπορούμε να προστατέψουμε αυτήν την αλήθεια που έχουμε; Τι μπορούμε να κάνουμε για να δούμε αυτήν την αναζωπύρωση να συνεχίζει;» Τότε είναι που το «αντίχριστο πνεύμα» εισέρχεται και ψιθυρίζει, «Κοίτα, έχεις την αλήθεια τώρα, σιγουρέψε να μην χαθεί. Οργανώσου και στήσε το δικό σου σύμβολο της πίστεως αυτού που πιστεύεις. Βάλε τα όλα σε ένα εκκλησιαστικό εγχειρίδιο.» Και το κάνουν. Οργανώνονται. Προσθέτουν στον Λόγο. Και πεθαίνουν όπως ακριβώς έκανε η Εύα που έλαβε Μία λάθος λέξη. Είναι Λόγος του Θεού που φέρνει ζωή. Και δεν είναι το τι λέμε εμείς για τον Λόγο που μετράει, αλλά είναι το τι είπε ο Θεός.

Η ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Αποκάλυψη 2:5,

«Ἐνθυμοῦ λοιπὸν πόθεν ἐξέπεσες καὶ μετανόησον καὶ κάμε τὰ πρῶτα ἔργα· εἰ δὲ μή, ἔρχομαι πρὸς σὲ ταχέως καὶ θέλω κινήσει τὴν λυχνίαν σου ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς, ἔὰν δὲν μετανόησῃς.»

Ο Θεός τους λέει να ΘΥΜΗΘΟΥΝ. Προφανώς κάτι είχε διαφύγει από το νου τους. Είχαν ξεχάσει κάτι. Τους είπε να επιστρέψουν με τον νου τους στο σημείο έναρξης. Η έναρξη της πρώτης εποχής ήταν η Πεντηκοστή. Είχαν πέσει από αυτήν. Είχαν ξεχάσει την δόξα και τον θαυμασμό αυτής. Ήταν καιρός να πάνε πίσω με τον νου και μετά στην πραγματικότητα. Πίσω εκεί που μπορούσαν να πουν, «Εἰς ἐμὲ τὸ ζῆν εἶναι ὁ Χριστὸς.» [Φιλιππησίους 1:21] Πίσω στην καθαρότητα όπου αντιμετώπιστηκαν ο Ανανίας και η Σαπφείρα [Πράξεις 5:1-5]. Πίσω στην Θύρα Ωραία [Πράξεις 3:1-10]. Ω, τι όνειδος να απομακρύνεσαι από τον Θεό και να ανέχεσαι εκείνες τις πράξεις που μιάνουν το Όνομά Του. Αυτοί που ονομάζουν το Όνομα Του ας απομακρυνθούν από την αμαρτία και ας κρατήσουν τα δοχεία τους καθαρά για τον Θεό. Κοιτάχτε τι είσατε κάποτε στην καρδιά, και στον νου σας, και στην ζωή σας. Και πηγαίντε πίσω σε αυτό.

Και ποιος είναι ο δρόμος της επιστροφής; Ο δρόμος είναι η οδός της μετάνοιας. Αν ένας αμαρτωλός έχει έρθει στον Θεό δια της οδού της μετάνοιας τότε ο χλιαρός [Αποκάλυψη 3:15-16] ή ο **διολισθήσας** πρέπει να μετανοήσει τόσο πιο πολύ. Μετανοήστε! Κάμετε καρπούς άξιους της μετάνοιας [Ματθαίος 3:8]. Αποδείξτε το με τις ζωές σας. «Εάν δεν μετανοήσεις,» λέει ο Θεός, «θα κινήσω την λυχνία σου.» Βεβαίως. Μία εκκλησία σε αυτήν την κατάσταση δεν μπορεί να δώσει φως στον κόσμο. Το φως της έχει μετατραπεί σε σκότος. Ο Θεός τότε θα πάρει τον πιστό της αγγελιαφόρο και τους πιστούς της ποιμένες και θα τους αφήσει μόνους τους [την εκκλησία], και θα συνεχίσουν να μιλάνε για τον Χριστιανισμό αλλά θα τον στερούνται.

Μετανοήστε ταχέως! Μην διστάζετε! Προφανώς η Έφεσος δίστασε, διότι η διάρκεια της ζωής της δεν ήταν πολύ μεγάλη. Η δόξα του Θεού μειωνόταν όλο και πιο **γρήγορα/απότομα**. Δεν πήρε πολύ μέχρι η πόλις να στέκεται μέσα σε ερείπια. Ο δοξασμένος της ναός έγινε μια άμορφη μάζα. Η γη έγινε βούρκος κατοικημένος από νεροπούλια· ο πληθυσμός της έφυγε εκτός από λίγους άπιστους σε ένα εξαχρειωμένο χωρίο. Δεν έμεινε ούτε ΕΝΑΣ Χριστιανός. Η λυχνία απεσχίσθει από τον τόπο της.

Τώρα δεν σημαίνει ότι δεν μπορούσε να είχε μετανοήσει. Δεν σημαίνει ότι δεν μπορούμε να μετανοήσουμε. Μπορούμε. Αλλά πρέπει να γίνει γρήγορα. Πρέπει να είναι μια αληθινή κραυγή της καρδιάς εν λύπη, και τότε ο Θεός θα αποκαταστήσει. Η δόξα θα έρθει πάλι.

ΤΟ ΣΠΕΡΜΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΪΤΙΣΜΟΥ

Αποκάλυψη 2:6,

«Έχεις όμως τοῦτο, ὅτι μισεῖς τὰ ἔργα τῶν Νικολαϊτῶν, τὰ ὅποια καὶ ἐγὼ μισῶ.»

Τώρα υπάρχουν δύο σκέψεις για το τι ήταν οι Νικολαΐτες. Λέγεται από κάποιους ότι ήταν μία ομάδα αποστατών που είχανε ως ιδρυτή τους τον Νικόλαο από την Αντιόχεια, έναν προσήλυτο, ο οποίος έγινε ένας από τους επτά διακόνους στην Ιερουσαλήμ. Είχανε ειδωλολατρικές γιορτές και ήταν πολύ άσεμνοι στην συμπεριφορά τους. Διδάσκανε ότι προκειμένου να χαλιναγωγήσει κάποιος τον αισθησιασμό θα έπρεπε να ξέρει δια της εμπειρίας όλο το εύρος του πρώτα. Φυσικά αυτό έδωσε την θέση του σε τέτοια **αποχαλίνωση** που ο ξεπεσμός τους ήταν πλήρης. Έτσι εφάρμοσαν σε αυτούς τα δύο ονόματα της Παλαιάς Διαθήκης που συμβόλιζαν τέτοιες υπερβολές: τον Βαλαάμ και την Ιεζάβελ. Αφού ο Βαλαάμ διέφθειρε τους ανθρώπους και έτσι τους νίκησε, λέγεται και ότι ο Νικόλαος έκανε το ίδιο. Αυτή η ομάδα υποτίθεται ότι εκδιώχθηκε από την Έφεσο και βρήκε μέρος εγκαθίδρυσης στην Πέργαμο.

Αλλά το πρόβλημα με αυτή την πίστη είναι ότι δεν είναι αλήθεια. Δεν υπάρχει απολύτως καμία ιστορία για αυτό. Στην καλύτερη περίπτωση είναι παράδοση. Το να υιοθετήσεις μια τέτοια άποψη θα έκανε την εκκλησία της Εφέσου απολύτως ιστορική χωρίς καμία σημασία για το σήμερα. Αυτό δεν είναι αλήθεια, διότι οτιδήποτε ξεκινά στην πρώιμη εκκλησία πρέπει να συνεχίσει σε κάθε εποχή μέχρι τελικά να ευλογηθεί και να υψωθεί από τον Θεό ή να καταστραφεί ως ακάθαρμο πράγμα στην λίμνη του πυρός. **[Για το]** ότι αυτή η παράδοση είναι στην πραγματικότητα ενάντια στις Γραφές, απλά προσέξτε ότι στην Αποκάλυψη 2:2, η Εκκλησία της Εφέσου ΔΕΝ μπορούσε να **ΥΠΟΦΕΡΕΙ/ΒΑΣΤΑΣΕΙ** κακούς. Έτσι έπρεπε να τους εκβάλλει, ειδάλλως δεν θα έβγαζε νόημα το να λέμε ότι δεν μπορούσε να τους **υποφέρει/βαστάσει**. Τώρα στο εδάφιο έξι, λέει ότι μισούσαν τα έργα τους. Έτσι αυτή η Νικολαΐτικη ομάδα παρέμενε μέρος της πρώτης εποχής, κάνοντας τα έργα τους. Τα έργα τους μισούντο, αλλά οι άνθρωποι δεν καθίσταντο ανίκανοι. Έτσι βλέπουμε σπόρους στην Έφεσο που θα συνεχίσουν και θα γίνουν μια διδαχή που θα φτάσει μέχρι την, και μέσα στην, λίμνη του πυρός.

Τι είναι αυτοί οι Νικολαΐτες; Η λέξη προέρχεται από δύο Ελληνικές λέξεις. Νικάω, που σημαίνει κατακτώ, και Λαός, που σημαίνει κοινός άνθρωποι. Με απλά λόγια, κάποιος έκανε κάτι σε εκείνη την πρώιμη εκκλησία που κατακτούσε τον λαό. Αν ο λαός κατακτιόταν, τότε πρέπει να ήταν κάποια «**αρχή/εξουσία**» εκεί που το έκανε αυτό.

Τι ήταν αυτό που ο Θεός μισούσε που συνέβαινε μέσα σε εκείνη την εκκλησία; Αυτό που συνέβαινε τότε, και συμβαίνει και σήμερα, είναι ακριβώς αυτό που σημαίνει η λέξη Νικολαΐτης. Οι άνθρωποι υποβάλλονταν κάπως με έναν τρόπο που ήταν αντίθετος με τον Λόγο του Θεού.

Τώρα για να λάβουμε το αληθινό νόημα αυτού του οποίου θα εξετάσουμε, πρέπει να σας επισημάνω να έχετε στο νου σας ότι η θρησκεία (τα πνευματικά πράγματα αν προτιμάτε), αποτελούνται από δύο μέρη συνυφασμένα αλλά αντίθετα όπως το μαύρο και το άσπρο. Η

θηρσκεία και ο πνευματικός κόσμος είναι φτιαγμένα από εκείνα τα δύο δέντρα που έχουν τις ρίζες τους στην Εδέμ. Και το Δέντρο Της Ζωής και της Γνώσεως του Καλού και του Κακού στέκονταν στο μέσο του παραδείσου και χωρίς αμφιβολία τα ίδια τους τα κλαδιά αλληλομπλεκόντουσαν. Έτσι στην Εκκλησία της Εφέσου είναι το ίδιο παράδοξο. Η εκκλησία είναι φτιαγμένη από καλό και κακό. Δύο άμπελοι φτιάχνουν την εκκλησία. Είναι σαν το σιτάρι με τα ζιζάνια, που μεγαλώνουν δίπλα δίπλα [Ματθαίος 13:24-30]. Αλλά το ένα είναι ΑΛΗΘΙΝΟ. Το άλλο είναι ΨΕΥΔΕΣ. Τώρα ο Θεός θα μιλήσει ΣΕ κάθε ένα και θα μιλήσει ΓΙΑ το κάθε ένα. Θα τους αποκαλέσει εκκλησία. Και μόνο οι εκλεκτοί θα ξέρουν πραγματικά ποιο είναι το αληθινό Πνεύμα. Μόνο οι εκλεκτοί δεν θα πλανηθούν.

Ματθαίος 24:24,

«Διότι θέλουσιν ἐγερθῆ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφήται καὶ θέλουσι δεῖξει σημεῖα μεγάλα καὶ τέρατα, ὥστε νὰ πλανήσωσιν, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς.»

Έτσι πολύ πίσω εκεί στην πρώιμη εκκλησία (μια πολύ σύντομη περίοδο μετά την Πεντηκοστή) η ψευδής άμπελος κατάφερε να μπλεχτεί γύρω από την Αληθινή Άμπελο. Και αυτό το πνεύμα θα το βρούμε να μάχεται την Αληθινή Άμπελο ως ότου να καταστραφεί από τον Θεό. Τώρα το καταλάβατε;

Εντάξει. Τώρα ποιο ήταν το πνευματικό κλίμα εκείνης της εκκλησίας; Είχε αφήσει την πρώτη της αγάπη. Το να αφήσει την πρώτη της αγάπη του Λόγου του Θεού αποκαλύφθηκε σε εμάς ως να έχει πέσει από την αρχή της, που ήταν η Πεντηκοστή. Σε απλά Ελληνικά, αυτό σημαίνει ότι η εκκλησία κινδύνευε να φύγει από την ηγεσία του Αγίου Πνεύματος, τον έλεγχο του Πνεύματος. Αυτό ακριβώς συνέβη μετά που ο Μωυσής οδήγησε τον Ισραήλ έξω από την Αίγυπτο. Η οδός του Θεού ήταν να τους οδηγήσει δια της νεφέλης του πυρός, προφητικού λόγου, θαυμάτων και σημείων, και τεραστίων δοσμένων από τον Θεό. Αυτό έμελλε να επιτευχθεί μέσω «Θεο-εκλεγμένων», «Θεο-προορισμένων», και «Θεο-εφοδιασμένων», και «Θεό-σταλτων» ανθρώπων, με όλο το στρατόπεδο να είναι κυριευμένο από μία κίνηση του Αγίου Πνεύματος. Αποστάτησαν και ήθελαν ένα σύνολο κανόνων και συμβόλων πίστεων για να **λειτουργούν**. Μετά ήθελαν ένα βασιλιά. Μετά ήθελαν να είναι ακριβώς όπως ο κόσμος και πέρασαν στην πλήρη αποστασία και αφάνεια. Έτσι ακριβώς ξεκίνησε και η πρώτη εποχή της εκκλησίας, και θα γίνεται όλο και χειρότερη, ως ότου το Άγιο Πνεύμα απορριφθεί πλήρως και ο Θεός να πρέπει να καταστρέψει τους ανθρώπους.

Δείτε πως ξεκίνησε μέσα στην πρώιμη εκκλησία. Αποκαλούνταν έργα. Μετά έγινε διδαχή. Έγινε το πρότυπο. Έγινε ο ανελαστικός τρόπος. Τελικά πήρε το έλεγχο και ο Θεός εκτοπίστηκε. Ω, ξεκίνησε τόσο μικρό, τόσο ήσυχο, τόσο ασκανδάλιστο. Φαινόταν τόσο ωραίο. Φαινόταν τόσο φρόνιμο. Τότε **το άκωσε/έκανε μια λαβή**, και σαν πύθωνας, σύσφιξε και εξέβαλλε την ίδια την πνοή και σκότωσε όλη την πνευματικότητα που ήτανε μέσα στην εκκλησία. Ω, αυτή η ψευδής άμπελος είναι τόσο διακριτική. Είναι σαν άγγελος φωτός μέχρις ότου σε γραπώσει. Τώρα θα ήθελα να πω ότι πιστεύω στην ηγεσία. Αλλά δεν είναι η ηγεσία των ανθρώπων στην οποία πιστεύω. Πιστεύω στην ηγεσία του Αγίου Πνεύματος ερχόμενη δια μέσω του Λόγου. Πιστεύω επίσης, ότι ο Θεός έχει θέσει ανθρώπους στην εκκλησία, ανθρώπους χαρισματικούς δια του Πνεύματος και θα κρατήσουν την εκκλησία σε τάξη. Το πιστεύω αυτό. Πιστεύω επίσης ότι η εκκλησία εξουσιάζεται από ανθρώπους που ο Θεός στέλνει να αναλάβουν. Αλλά αυτή η εξουσία είναι ΔΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ, έτσι ώστε δεν είναι οι άνθρωποι που πραγματικά εξουσιάζουν αλλά το ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, διότι ο Λόγος και το Πνεύμα είναι ΕΝΑ.

Εβραίους 13:7,

«Ἐνθυμεῖσθε τοὺς προεστῶτάς σας, οἵτινες ἐλάλησαν πρὸς ἐσᾶς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, τῶν ὁποίων μιμεῖσθε τὴν πίστιν, ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πολιτεύματος αὐτῶν.»

Αλλά δείτε τι συνέβαινε εκεί. Πίσω. Αυτή η ψευδής ἀμπελος γραπώνονταν και δίδασκε ότι η εξουσία δια του ανθρώπου ήταν σωστή. Δίδασκε ότι η εκκλησία έπρεπε να κυβερνείται. Δίδασκε έναν έλεγχο πάνω στους ανθρώπους, αλλά αντί να το κάνει κατά τον τρόπο του Θεού, απλά ανέλαβαν την εξουσία και εκχώρησαν όλη την πνευματική δύναμη στα χέρια τους και βγήκαν με ένα άγιο ιερατείο που στεκόταν μεταξύ του Θεού και των ανθρώπων. Πήγαν πίσω στο Ααρωνικό σύστημα. Γίνανε αντίχριστοι διότι πέταξαν την μεσιτεία Αυτού και επέβαλαν την δικιά τους. Ο Θεός το μισούσε αυτό. Οι Εφέσιοι το μισούσαν αυτό και κάθε αληθινός πιστός θα το μισεί επίσης.

Θα έπρεπε να είμαστε εντελώς τυφλοί να μην βλέπουμε το ίδιο πράγμα σε λειτουργία δια μέσω όλων των εποχών και ακριβώς τώρα είναι το χειρότερο όλων. Αυτό που ήταν, ήταν οργάνωση. Αυτό διαχώρισε τους ανθρώπους. Οι άνθρωποι του Θεού υποτίθεται ότι είναι ένα. Δια του ΕΝΟΣ Πνεύματος ΠΑΝΤΕΣ βαπτίζονται [Α΄ Κορινθίους 12:13] και ΟΛΟΙ είναι να οδηγούνται υπό του Αγίου Πνεύματος [Β΄ Πέτρου 1:21] και ΟΛΟΙ είναι να συμμετέχουν στην λατρεία του Θεού. Αλλά οι άνθρωποι ήθελαν υπεροχή, έτσι πήραν τον έλεγχο, και οι επίσκοποι έγιναν αρχιεπίσκοποι, και με επιβλητικούς τίτλους παρέκαμψαν τον Λόγο του Θεού και δίδασκαν τις δικές τους διδαχές. Κάνανε τους ανθρώπους να τους υπακούνε μέχρι που ήρθε η ώρα όπου ο δικός τους τρόπος λατρείας δεν έμοιαζε με κανένα τρόπο στις πρώιμες μέρες μετά την Πεντηκοστή. Αυτά τα έργα ήταν η απαρχή της αποστολικής διαδοχής. Από την αποστολική διαδοχή ήταν εύκολο και γρήγορο βήμα προς την «**εκκλησιαστική ιδιότητα μέλους**» ως το μέσο της σωτηρίας χάρις. Ο Λόγος είχε μειωθεί στο να είναι σύμβολο πίστεως. Ο Αντίχριστος με το πνεύμα του επικρατούσε στην εκκλησία.

Κοιτάχτε το αυτό σήμερα. Αν διαβάσετε τις Πράξεις 2:4 με τον τρόπο το διαβάζουν κάποιιοι, μπορείτε να το διαβάσετε έτσι, «Τώρα όταν ήρθε πλήρως η ημέρα της Πεντηκοστής, ήρθε ένας ιερέας με την **ευχαριστία** και είπε, 'Βγάλτε την γλώσσα σας έξω,' και έβαλε την **ευχαριστία** πάνω της, και ο ίδιος ήπιε λίγο κρασί και είπε, 'Τώρα λάβατε το Άγιο Πνεύμα.'» Απίστευτο; Αυτό ακριβώς έχει καταντήσει ο Νικολαϊτισμός. Λένε, «Μη σε νοιάζει τι λέει ο Λόγος του Θεού. Δεν μπορείς να τον καταλάβεις. Πρέπει να τον ερμηνεύσουμε για σένα. Επιπλέον η Βίβλος δεν έχει τελειώσει. Πρέπει να αλλάξει με τους καιρούς και θα σου πούμε ποιες είναι οι αλλαγές.» Πόσο αντίθετο είναι αυτό με τον Λόγο του Θεού που emphaticά δηλώνει, «Ἐστὼ ὁ Θεὸς ἀληθὴς, πᾶς δὲ ἄνθρωπος ψεύστης [Ρωμαίους 3:4],» ὅποτε υπάρχει σύγκρουση με την αλήθεια. Ο ουρανός και η γη θα παρέλθουν, αλλά ο ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΛΕΞΗ του Θεού δεν θα παρέλθει [Ματθαίος 24:35, 5:18]. Έτσι οι άνθρωποι οδηγούνται από ανθρώπους που **υποθέτουν/τολμούν να πουν** ότι είναι κάτι που δεν είναι. Λένε ότι είναι αντιπρόσωποι του Θεού, αλλά αυτό που είναι είναι αντίχριστοι.

Εδώ είναι μια άλλη λυπηρή ιστορία. Είναι η ιστορία του βαπτίσματος εν ύδατι. Στις ημέρες του Ιησού και μετά την Πεντηκοστή βυθιζόντουσαν μέσα στο νερό. Κανείς δεν μπορεί να το αρνηθεί αυτό. Μορφωμένοι άνθρωποι λένε ότι αυτό που κάνανε ήταν να ρίχνουν νερό πάνω τους γιατί ήταν εύκολο να βρουν μικρές τρύπες νερού σε διάφορα σημεία. Και όταν ρίχνουν νερό πάνω τους, το κάνουν εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, σαν να αυτοί οι τίτλοι να είναι πραγματικά ονόματα, και σαν να ήταν τρεις Θεοί αντί απλά του ενός. Αλλά μείνετε σε αυτήν την οργάνωση και προσπαθήστε να κηρύξετε την

αλήθεια της βύθισης εις το Όνομα του Κυρίου Ιησού Χριστού και θα σας εκβάλουν. Δεν μπορείτε να οδηγήσετε από τον Θεό και να παραμείνετε εκεί. Είναι αδύνατο.

Τώρα ο Παύλος ήταν προφήτης, δίδασκε δια του Αγίου Πνεύματος. Αν ο Παύλος βάπτιζε εις το Όνομα του Κυρίου Ιησού Χριστού, και είπε ότι οποιοσδήποτε πράττει διαφορετικά από το κήρυγμά του είναι ανάθεμα [Γαλάτας 1:8], τότε είναι καιρός να ξυπνήσουμε και να δούμε ότι η εκκλησία δεν ελέγχεται πλέον από το Άγιο Πνεύμα αλλά ελέγχεται από τους Νικολαΐτες.

Πράξεις 20:27-30,

«Διότι δὲν συνεστάλην νὰ ἀναγγεῖλω πρὸς ἐσᾶς πᾶσαν τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ. Προσέχετε λοιπὸν εἰς ἑαυτοὺς καὶ εἰς ὅλον τὸ ποίμνιον, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον σᾶς ἔθεσεν ἐπισκόπους, διὰ νὰ ποιμαίνητε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ αἵματος. Διότι ἐγὼ ἐξεύρω τοῦτο, ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου θέλουσιν εἰσέλθει εἰς ἐσᾶς λύκοι βαρεῖς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν θέλουσι σηκωθῆ ἄνθρωποι λαλοῦντες διεστραμμένα, διὰ νὰ ἀποσπῶσι τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν.»

Ο Παύλος το είδε να έρχεται. Αλλά τους προειδοποίησε για αυτό το διακριτικό ιερατείο που θα ερχόταν και αναλάμβανε τον έλεγχο με τις ψευδείς διδαχές. Ήξερε ότι θα εφάρμοζαν ένα τρόπο λατρείας που θα απέκλειε τους ανθρώπους από μέρος της διακονίας του Αγίου Πνεύματος. Και ακόμα μέχρι σήμερα ανάμεσα σε εκείνους που διατείνονται ότι είναι ελεύθεροι και πλήρης Πνεύματος δεν υπάρχει πολλή ελευθερία στον λαό, και το καλύτερο που βλέπουμε είναι μερικούς κήρυκες με εμπνευσμένο κήρυγμα ενώ το ποίμνιο απλά κάθεται προσπαθώντας να το απορροφήσει. Αυτό είναι πολύ μακριά από τον Παύλο που είπε ότι όταν όλοι συναθροίζονταν, όλοι είχαν την οδηγία του Πνεύματος και συμμετείχαν στην Πνευματική λατρεία.

Και το σώμα της εκκλησίας δεν έμαθε ποτέ αυτό το μάθημα από τις Γραφές ή από την ιστορία. Κάθε φορά που ο Θεός δίνει μια επίσκεψη του Αγίου Πνεύματος και ελευθερώνει τους ανθρώπους, μετά από λίγο αυτοί θέτουν τους εαυτούς τους δέσμιους ακριβώς του ίδιου πράγματος από το οποίο εξήλθαν. Όταν ο Λούθηρος εξήλθε από τον Καθολικισμό, οι άνθρωποι έμειναν ελεύθεροι για λίγο. Αλλά όταν πέθανε, οι άνθρωποι απλά οργάνωσαν αυτό που νόμιζαν ότι πίστευε και φτιάξανε τα δικά τους σύμβολα πίστεως και ιδέες και αποκήρυτταν όποιον έλεγε τα αντίθετα από αυτά που έλεγαν αυτοί. Πήγαν πάλι πίσω στον Καθολικισμό με λίγο διαφορετική μορφή. Και ακόμα σήμερα πολλοί Λουθηρανοί είναι έτοιμοι να πάνε πίσω όλη την διαδρομή.

Ω, ναι! Στην Αποκάλυψη 12, αυτή η γριά πόρνη είχε πολλές κόρες. Αυτές οι κόρες είναι ακριβώς σαν την μητέρα τους. Βάζουν τον Λόγο στην άκρη, αρνούνται το έργο του Πνεύματος του Θεού, υποτάσσουν τον λαό, και το κάνουν αδύνατο για τον λαό να λατρεύσουν τον Θεό εκτός αν έλθουν δια μέσω αυτών ή δια μέσω του τύπου τους, ο οποίος δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα σχέδιο απιστίας από τον ίδιο τον Σατανά.

Που, ω που, είμαστε πνευματικά; Είμαστε σε μια έρημο σκότους. Πόσο μακριά έχουμε πλανηθεί από την πρώτη εκκλησία. Η Πεντηκοστή δεν είναι πουθενά σε θέα και ο Λόγος δεν μπορεί να βρεθεί. Η Αποστολική διαδοχή, η οποία σήμερα αφθονεί δεν βρίσκεται στον Λόγο. Είναι ένα ανθρώπινο κατασκεύασμα. Αντικαθιστά **παράνομα/άνομα** την αλήθεια ότι Ο ΘΕΟΣ, ΟΧΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, έχει θέσει τους ηγέτες στην εκκλησία. Ο Πέτρος δεν ήταν καν στην Ρώμη. Παρόλα αυτά λένε ψέματα και λένε ότι ήταν. Η ιστορία αποδεικνύει ότι δεν

ήταν. Υπάρχουν άνθρωποι που διαβάζουν ιστορία, αλλά ανασηκώνουν τους ώμους τους και επιστρέφουν στο να πιστεύουν ένα ψέμα.

Που μπορείτε να βρείτε τον «αντιπρόσωπο του Χριστού» μέσα στον Λόγο; Κανένας δεν παίρνει την θέση Του, παρόλα αυτά έχει γίνει και οι άνθρωποι το δέχονται.

Που μπορείτε να βρείτε ότι η 'επιπρόσθετη αποκάλυψη' είναι δεκτή από τον Θεό, ειδικά αποκάλυψη που είναι αντίθετη με την ήδη δοσμένη; Παρόλα αυτά το δέχονται και αναπαύονται σε αυτήν.

Που βρίσκεις το «**καθατήριο**»;

Που βρίσκεις την «**λειτουργία**»;

Που βρίσκεις το «να πληρώνεις λεφτά για να βγεις από την κόλαση»;

Δεν είναι μέσα στον Λόγο, αλλά οι άνθρωποι το έβαλαν στο δικό τους βιβλίο και μέσω αυτού **ανέλαβαν αυτοί** τους ανθρώπους, εξουσιάζοντάς τους μέσω του φόβου. Που βρίσκεις ότι «ο άνθρωπος έχει την εξουσία να μας συγχωρεί σαν ήταν Θεός»; «Λύκοι βαρείς,» είναι με το ζόρι αρκετό για να τους περιγράψει. Νικολαϊτισμός. Οργάνωση. Άνθρωπος από πάνω από άνθρωπο.

Επιστρέψτε στον Θεό. Μετανοήστε πριν να είναι αργά. Δείτε την γραφή στον τοίχο [Δανιήλ 5:5]. Είναι γραφή κρίσης. Καθώς τα ιερά δοχεία είχαν βεβηλωθεί και ούτως έφεραν την οργή του Θεού τώρα ο ιερός Λόγος έχει βεβηλωθεί και το Πνεύμα έχει θλιβεί [Εφεσίους 4:30], και η κρίση είναι εδώ, **ήδη** στην πόρτα. Μετανοήστε! Μετανοήστε! Επιστρέψτε στην Πεντηκοστή. Πίσω στην ηγεσία του Αγίου Πνεύματος. Πίσω στον Λόγο του Θεού, διά τί να αποθάνητε [Ιεζεκιήλ 18:31, 33:11];

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Αποκάλυψη 2:7,

«Όστις ἔχει ὠτίον ἄς ἀκούσῃ τί λέγει τὸ Πνεῦμα πρὸς τὰς ἐκκλησίας. Εἰς τὸν νικῶντα θέλω δῶσει εἰς αὐτὸν νὰ φάγῃ ἐκ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσου τοῦ Θεοῦ.»

«Όστις ἔχει ὠτίον ἄς ἀκούσῃ τί λέγει τὸ Πνεῦμα πρὸς τὰς ἐκκλησίας.» Μπορεί να είναι ότι εκατομμύρια θα ακούσουν αυτές τις λέξεις ή θα τις διαβάσουν. Αλλά πόσοι θα δώσουν προσοχή σε αυτές; Αυτό δεν το ξέρουμε. Αλλά αυτός που θα δώσει ακρόαση και που θέλει να ξέρει τα λόγια της αλήθειας θα βρει το Πνεύμα του Θεού να τον διαφωτίζει. Αν τα αυτιά σας είναι ανοιχτά στον Λόγο, το Πνεύμα του Θεού θα κάνει σε σας τον Λόγο πραγματικό. Τώρα αυτό είναι έργο του Πνεύματος. Μπορώ να σας διδάξω την αλήθεια, αλλά αν δεν ανοίξετε τα αυτιά σας και την καρδιά σας να την δεχτείτε, δεν θα λάβετε την αποκάλυψη.

Τώρα προσέξτε, λέει ότι το Πνεύμα μιλάει προς τις εκκλησίες. Αυτό είναι πληθυντικός, όχι ενικός. Το Πνεύμα δεν είχε τον Ιωάννη να γράφει αυτά για την τοπική εκκλησία της Εφέσου, ούτε για την πρώτη εποχή μόνο. Είναι για όλες τις εποχές της εκκλησίας. Αλλά αυτή είναι η εκκλησία των **αρχών/ξεκινήματων**. Και έτσι είναι όπως το Βιβλίο της Γένεσης. Ότι ξεκίνησε στην Γένεση παραμένει αληθές σε όλο τον Λόγο και τελικά κλείνει στην Αποκάλυψη. Έτσι, αυτή η εκκλησία που αρχίζει στις Πράξεις είναι το σχεδιάγραμμα του Θεού για όλες τις εποχές μέχρις ότου κλείσει στην εποχή της Λαοδικείας. Παρακολουθήστε το προσεχτικά. Ας

δώσει προσοχή κάθε εποχή, διότι ότι συμβαίνει εδώ είναι απλά η αρχή. Αυτό το μικρό δέντρο που φυτεύτηκε πρόκειται να μεγαλώσει. Πρόκειται να μεγαλώσει δια μέσω όλων των εποχών. Αυτό, τότε, είναι ένα μήνυμα για κάθε Χριστιανό μέσα σε κάθε εποχή μέχρι να έρθει ο Ιησούς. Ναι, είναι, διότι είναι το Πνεύμα που μιλάει. Αμήν.

Ο ΜΙΣΘΟΣ ΠΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΘΕΙ

Αποκάλυψη 2:7,

«...Εἰς τὸν νικῶντα θέλω δώσει εἰς αὐτὸν τὸ φάγη ἐκ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσου τοῦ Θεοῦ.»

Αυτός είναι ο μελλοντικός μισθός σε όλους τους νικώντας όλων των εποχών. Όταν το τελευταίο κάλεσμα για μάχη έχει ηχησει, όταν έχουμε αφήσει την πανοπλία μας κάτω, τότε θα αναπαυτούμε στον παράδεισο του Θεού και το μέρος μας θα είναι το Δέντρο της Ζωής, για πάντα.

«Το Δέντρο της Ζωής.» Δεν είναι αυτό ένας όμορφος λόγος; Αναφέρεται τρεις φορές στο Βιβλίο της Γένεσης και τρεις φορές στο Βιβλίο της Αποκάλυψης. Σε όλα τα έξι σημεία είναι το ίδιο δέντρο και συμβολίζει ακριβώς το ίδιο πράγμα.

Αλλά τι είναι το Δέντρο της Ζωής; Λοιπόν, πρώτα απ' όλα θα έπρεπε να ξέρουμε τι αντιπροσωπεύει το ίδιο το δέντρο. Στους Αριθμούς 24:6, καθώς περιέγραψε ο Βαλαάμ τον Ισραήλ, είπε ότι ήταν «ὡς δένδρα ἀλόης τὰ ὅποια ἐφύτευσεν ὁ Κύριος.» Τα δέντρα μέσα στις Γραφές αναφέρονται σε πρόσωπα, όπως στους Ψαλμούς 1. Έτσι το Δέντρο της Ζωής πρέπει να είναι το Πρόσωπο της Ζωής, και αυτό είναι ο Ιησούς.

Τώρα στον Παράδεισο της Εδέμ ήταν δύο δέντρα που στέκονταν εν τω μέσω αυτού. Το ένα ήταν το Δέντρο Της Ζωής, το άλλο ήταν το Δέντρο της Γνώσεως του Καλού και του Κακού. Ο άνθρωπος ήταν να ζήσει δια του Δέντρου της Ζωής· αλλά δεν ήταν να αγγίξει το άλλο δέντρο αλλιώς θα πέθαινε. Αλλά ο άνθρωπος **κοινώνησε/έλαβε μέρος** από το άλλο δέντρο, και όταν το έκανε αυτό, ο θάνατος ήρθε σε αυτόν δια της αμαρτίας του, και διαχωρίστηκε από τον Θεό.

Τώρα εκείνο το Δέντρο πίσω εκεί στην Εδέμ, εκείνο το Δέντρο που ήταν η πηγή της ζωής, ήταν ο Ιησούς. Στον Ιωάννη, κεφάλαιο έξι ως οχτώ, ο Ιησούς παραθέτει τον εαυτό Του ως την πηγή της αιώνιας ζωής. Αποκαλεί τον εαυτό Του τον Άρτο από τον ουρανό. Μίλησε για το ότι έδινε τον εαυτό Του και ότι αν κάποιος έτρωγε από Αυτόν δεν θα πέθαινε ποτέ. Διακήρυξε ότι ήξερε τον Αβραάμ, και ότι πριν τον Αβραάμ Αυτός ΗΤΑΝ. Προφήτεψε ότι Αυτός ο Ίδιος θα έδινε ζώντα νερά όπου αν κάποιος έπινε δεν θα διψούσε ποτέ ξανά, αλλά θα ζούσε αιώνια. Φανέρωσε τον εαυτό Του ως ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΩΝ. Αυτός είναι ο Άρτος Της Ζωής, το Πηγάδι Της Ζωής, ο Αιώνιος, το ΔΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. Ήταν εκεί πίσω στην Εδέμ εν των μέσω του παραδείσου καθώς θα είναι εν τω μέσω του παραδείσου του Θεού.

Κάποιοι έχουν την ιδέα ότι τα δύο δέντρα στον παράδεισο ήταν απλά δύο ακόμα δέντρα σαν τα υπόλοιπα από εκείνα που τοποθέτησε ο Θεός εκεί. Αλλά οι προσεκτικοί μελετητές ξέρουν ότι δεν είναι έτσι. Όταν ο Ιωάννης ο Βαπτιστής φώναξε η αξίνα κείτεται στην ρίζα όλων των δέντρων, δεν μιλούσε απλά για φυσικά δέντρα, αλλά για πνευματικές αρχές.

Τώρα στην Α΄ Ιωάννου 5:11 λέει,

«Καὶ αὕτη εἶναι ἡ ΜΑΡΤΥΡΙΑ, ὅτι ζωὴν αἰώνιον ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, καὶ αὕτη ἡ ζωὴ εἶναι ἐν τῷ Υἱῷ αὐτοῦ.»

Ο Ιησούς εἶπε στον Ιωάννη 5:40,

«Πλὴν δὲν θέλετε νὰ ἔλθητε πρὸς ἐμέ, διὰ νὰ ἔχητε ζωὴν.»

Ἔτσι ἡ μαρτυρία, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, δηλώνει ἀπλὰ καὶ καθαρὰ ὅτι Ἡ ΖΩΗ, Ἡ ΑΙΩΝΙΑ ΖΩΗ, εἶναι ἐν τῷ Υἱῷ. Δεν εἶναι κανένα ἄλλο μέρος.

Α' Ιωάννου 5:12,

«Ὅστις ἔχει τὸν Υἱὸν ἔχει τὴν ΖΩΗΝ· ὅστις δὲν ἔχει τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὴν ζωὴν ΔΕΝ ἔχει.»

Τώρα ἀφοῦ ἡ μαρτυρία δεν μπορεῖ νὰ ἀλλάξει, νὰ τῆς αφαιρεθεῖ ἢ νὰ τῆς προστεθεῖ, τότε ἡ μαρτυρία **λέει** ὅτι Ἡ ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΕΝ Τῷ Υἱῷ... Ἀφοῦ αὐτὸ εἶναι ἔτσι, ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ.

Ἐντάξει. Ἀν τὸ Δέντρο Τῆς Ζωῆς εἶναι πρόσωπο, τότε τὸ Δέντρο τῆς Γνώσεως τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ εἶναι ΕΠΙΣΗΣ πρόσωπο. Δεν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀλλιῶς. Ἔτσι ὁ Δίκαιος καὶ ὁ Πονηρὸς στέκονταν δίπλα δίπλα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Παραδείσου τῆς Εδέμ. Ιεζεκιήλ 28:13α «Ἔσταθης (Σατανά) ἐν Ἐδέμ τῷ παραδείσῳ τοῦ Θεοῦ.»

Εδώ εἶναι που λαμβάνουμε τὴν ἀληθινὴ ἀποκάλυψη «τοῦ Σπέρματος τοῦ Ἐρπετοῦ.» Εδώ εἶναι αὐτὸ που συνέβη πραγματικὰ στὸν Παράδεισο τῆς Εδέμ. Ὁ Λόγος λέει ὅτι ἡ Εὐὰ εξαπατήθηκε ἀπὸ τὸ ἔρπετό. Στὴν πραγματικότητα **αποπλανήθηκε/σαγηνεύτηκε** ἀπὸ τὸ ἔρπετό.

Λέει στὴν Γένεση 3:1,

«Ὁ δὲ ὄφις ἦτο τὸ φρονιμώτερον πάντων τῶν ζῶων τοῦ ἀγροῦ, τὰ ὁποῖα ἔκαμε Κύριος ὁ Θεός.»

Αὐτὸ τὸ θηρίο ἦταν τόσο κοντὰ σε ἀνθρώπινο ὄν (καὶ ὅμως ἦταν καθαρὸ ζῶο) ὅπου μπορούσε νὰ **επιχειρηματολογεῖ** καὶ νὰ μιλάει. Ἦταν ἓνα ὄρθιο πλάσμα καὶ ἦταν κάπως ἀνάμεσα σε χιμπαντζή καὶ ἀνθρώπο, ἀλλὰ πιο κοντὰ σε ἀνθρώπο. Ἦταν τόσο κοντὰ σε ἀνθρώπο που τὸ σπέρμα τοῦ μπορούσε, καὶ ὄντως ἀνακατεύτηκε με τῆς γυναίκα καὶ τὴν ἔκανε νὰ συλλάβει. Ὅταν αὐτὸ ἐγένε, ὁ Θεὸς καταράστηκε τὸ ἔρπετό. Ἄλλαξε κάθε κόκκαλο στὸ σῶμα τοῦ ἔρπετοῦ ὥστε νὰ ἦταν ἀναγκασμένο νὰ σέρνεται σαν φίδι. Ἡ ἐπιστήμη μπορεῖ νὰ προσπαθῆσει ὅσο θέλει, καὶ δεν θα βρεῖ τὸ χαμένο σύνδεσμο. Ὁ Θεὸς ἐπέβλεψε γιὰ αὐτό. Ὁ ἀνθρώπος εἶναι ἐξυπνος καὶ μπορεῖ νὰ δεῖ μιὰ σύνδεση ἀνθρώπου με ζῶο καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ ἀποδείξει μέσω τῆς ἐξέλιξης. Δεν ὑπάρχει ἐξέλιξη. Ἀλλὰ ἀνθρώπος καὶ ζῶο ὄντως ἀνακατεύτηκαν. Αὐτὸ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ που παρέμεινε κρυμμένο, ἀλλὰ ἐδῶ ἀποκαλύπτεται. Συνέβη ἐκεῖ πίσω ἐν τῷ μέσῳ τῆς Εδέμ ὅταν ἡ Εὐὰ στράφηκε μακριὰ ἀπὸ τὴν Ζωὴ γιὰ νὰ δεχτεῖ τὸν Θάνατο.

Προσέξτε τι τοὺς εἶπε ὁ Θεὸς στὸν παράδεισο.

Γένεση 3:15,

«Καὶ ἔχθραν θέλω στήσει ἀναμέσον σοῦ καὶ τῆς γυναικός, καὶ ἀναμέσον τοῦ σπέρματός σου καὶ τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτὸ θέλει σοῦ συντρίψει τὴν κεφαλὴν, καὶ σὺ θέλεις κεντήσει τὴν πτέρναν αὐτοῦ.»

Αν είναι να **δώσουμε εμπιστοσύνη** στον Λόγο ότι η γυναίκα είχε Σπέρμα, τότε το ερπετό βεβαίως πρέπει να είχε σπέρμα και αυτό. Αν το Σπέρμα της γυναίκας ήταν ένα παιδί-άνθρωπος ξεχωριστό από τον άνθρωπο, τότε το σπέρμα του ερπετού θα πρέπει να είναι μέσα στο ίδιο υπόδειγμα, και αυτό είναι ότι ένα άλλο αρσενικό πρέπει να γεννηθεί ξεχωριστά από το ανθρώπινο αρσενικό **μέσο**. Δεν υπάρχει μελετητής που να μην ξέρει ότι το Σπέρμα της γυναίκας ήταν ο Χριστός ο Οποίος ήρθε με το **μέσο** του Θεού, ξεχωριστά από την ανθρώπινη **συνουσία**. Είναι επίσης εξίσου γνωστό ότι η προβλεπόμενη συντριβή της κεφαλής του ερπετού ήταν στην πραγματικότητα μια προφητεία που αφορούσε το τι θα επιτύγχανε ο Χριστός εναντίον του Σατανά στον σταυρό. Εκεί στον σταυρό ο Χριστός θα συνέτριβε την κεφαλή του Σατανά, καθώς ο Σατανάς θα κεντούσε την πτέρνα του Κυρίου.

Αυτό το κομμάτι της Γραφής είναι η αποκάλυψη του πως το κυριολεκτικό σπέρμα του ερπετού σπάρθηκε στην γη, όπως έχουμε και την **αφήγηση** του Λουκά 1:26-35, όπου παρουσιάζεται η ακριβής αναφορά του πως το Σπέρμα της γυναίκας ήρθε σε φυσική φανέρωση ξεχωριστά από το **μέσο** του αρσενικού ανθρώπινου.

«Ἐν δὲ τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς πόλιν τῆς Γαλιλαίας ὀνομαζομένην Ναζαρέτ, πρὸς παρθένον ἡραβωνισμένην μὲ ἄνδρα ὀνομαζόμενον Ἰωσήφ, ἐξ οἴκου Δαβὶδ, καὶ τὸ ὄνομα τῆς παρθένου Μαριάμ. Καὶ εἰσελθὼν ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτήν, εἶπε· Χαῖρε, κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν. Ἐκείνη δὲ ἰδοῦσα διεταράχθη διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ, καὶ διελογίζετο ὅποιοι τάχα ἦτο ὁ ἄσπασμος οὗτος. Καὶ εἶπεν ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτήν· Μὴ φοβοῦ, Μαριάμ· διότι εὗρες χάριν παρὰ τῷ Θεῷ. Καὶ ἰδοῦ, θέλεις συλλάβει ἐν γαστρὶ καὶ θέλεις γεννήσει υἱὸν καὶ θέλεις καλέσει τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἸΗΣΟΥΝ. Οὗτος θέλει εἶσθαι μέγας καὶ Υἱὸς Ὑψίστου θέλει ὀνομασθῆ, καὶ θέλει δώσει εἰς αὐτὸν Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θρόνον Δαβὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ θέλει βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦ Ἰακώβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ δὲν θέλει εἶσθαι τέλος. Εἶπε δὲ ἡ Μαριάμ πρὸς τὸν ἄγγελον. Πῶς θέλει εἶσθαι τοῦτο, ἐπειδὴ ἄνδρα δὲν γνωρίζω; Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἄγγελος εἶπε πρὸς αὐτήν· Πνεῦμα Ἅγιον θέλει ἐπέλθει ἐπὶ σέ, καὶ δύναμις τοῦ Ὑψίστου θέλει σὲ ἐπισκιάσει· διὰ τοῦτο καὶ τὸ γεννώμενον ἐκ σοῦ ἅγιον θέλει ὀνομασθῆ Υἱὸς Θεοῦ.»

Καθώς το Σπέρμα της γυναίκας ήταν κυριολεκτικά ο Θεός που αναπαρήγαγε τον εαυτό Του σε ανθρώπινη σάρκα, έτσι και το σπέρμα του ερπετού είναι ο κυριολεκτικός τρόπος που βρήκε ο Σατανάς ότι μπορούσε να ανοίξει στον εαυτό του την πόρτα προς το ανθρώπινο είδος. Ήταν αδύνατο για τον Σατανά (γιατί είναι μόνο ένα ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΕΝΟ πνευματικό ον) να αναπαράγει τον εαυτό του με τον τρόπο που ο Θεός αναπαρήγαγε τον εαυτό Του, έτσι η **αφήγηση** της Γένεσης μας λέει πως παρήγαγε το σπέρμα του και **εισήγαγε** ή **έβαλλε** τον εαυτό του μέσα στο ανθρώπινο είδος. Επίσης θυμηθείτε ότι ο Σατανάς αποκαλείται 'ερπετό.' Είναι το σπέρμα του ή η **εισαγωγή** του στο ανθρώπινο είδος για το οποίο μιλάμε.

Πριν ποτέ ο Αδάμ αποκτήσει σαρκική γνώση της Εύας, το ερπετό απέκτησε αυτή την γνώση πριν από αυτόν. Και αυτός που γεννήθηκε από αυτό ήταν ο Κάιν. Ο Κάιν ήταν εκ του (γεννημένος από τον) 'Πονηρό'. Α' Ιωάννου 3:12. Το Άγιο Πνεύμα στον Ιωάννη δεν μπορούσε σε ένα μέρος να αποκαλεί τον Αδάμ «Πονηρό» (διότι αυτό θα ήταν αν ήταν ο πατέρας του Κάιν) και σε άλλο μέρος να αποκαλεί τον Αδάμ «Υιό Θεού» που ήταν δια της δημιουργίας. Λουκάς 3:38. Ο Κάιν **βγήκε στον** χαρακτήρα σαν τον πατέρα του, έναν φορέα θανάτου, ένα δολοφόνο. Η παντελής περιφρόνηση του Θεού όταν αντιμετώπιστηκε από τον Παντοδύναμο στη Γένεση 4:5,9,13,14, τον δείχνουν να είναι εντελώς μη-ανθρώπινος σε

χαρακτηριστικά, να φαίνεται ακόμα και να έχει ξεπεράσει κάθε αφήγηση που έχουμε στις Γραφές που αφορά αντιπαράθεση του Σατανά από τον Θεό.

«Ἐπὶ δὲ τὸν Κάϊν καὶ ἐπὶ τὴν προσφορὰν αὐτοῦ δὲν ἐπέβλεψε. Καὶ ἠγανάκτησεν ὁ Κάϊν σφόδρα, καὶ ἐκατηφίασε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς τὸν Κάϊν, Ποῦ εἶναι Ἄβελ ὁ ἀδελφὸς σου; Ὁ δὲ εἶπε, Δὲν ἐξεύρω· μή φύλαξ τοῦ ἀδελφοῦ μου εἶμαι ἐγὼ; Καὶ εἶπεν ὁ Κάϊν πρὸς τὸν Κύριον, Ἡ ἁμαρτία μου εἶναι μεγαλητέρα παρ' ὥστε νὰ συγχωρηθῇ ἰδοῦ, μὲ διώκεις σήμερον ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου θέλω κρυφθῆ, καὶ θέλω εἶσθαι πλανήτης καὶ φυγὰς ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ πᾶς ὅστις μὲ εὔρη, θέλει μὲ φονεύσει.»

Προσέξτε τον ακριβή τρόπο που η μαρτυρία του Θεού παρουσιάζει την αφήγηση των γεννήσεων του Κάιν, Ἄβελ και Σεθ.

Γένεση 4:1,

«Ὁ δὲ Ἄδὰμ ἐγνώρισεν Εὐάν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ· καὶ συνέλαβε, καὶ ἐγέννησε τὸν Κάϊν· καὶ εἶπεν, Ἀπέκτησα ἄνθρωπον διὰ τοῦ Κυρίου. Καὶ προσέτι ἐγέννησε τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν Ἄβελ.»

Γένεση 4:25,

«Ἐγνώρισε δὲ πάλιν ὁ Ἄδὰμ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἐγέννησεν υἱόν, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Σήθ...»

Υπάρχουν ΤΡΕΙΣ υιοί γεννημένοι μέσω ΔΥΟ πράξεων σαρκικής γνώσης από τον Αδάμ. Αφού η Βίβλος είναι ακριβής και τέλειος Λόγος Θεού, αυτό δεν είναι λάθος αλλά μαρτυρία για την διαφώτισή μας. Αφού ΤΡΕΙΣ υιοί γεννήθηκαν μέσω ΔΥΟ πράξεων από τον Αδάμ, ξέρετε **ΑΠΟΛΥΤΑ/ΚΑΤΗΓΟΡΗΜΑΤΙΚΑ** ότι ΕΝΑΣ από αυτούς τους τρεις ΔΕΝ ΗΤΑΝ ο υιός του Αδάμ. Ο Θεός το έχει καταγράψει αυτό με αυτόν τον ακριβή τρόπο για να μας δείξει κάτι. Η αλήθεια του πράγματος είναι ότι η Εύα είχε στην μήτρα της ΔΥΟ υιούς (δίδυμα) από ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΕΣ γονιμοποιήσεις. Ἐφερε δίδυμα, με την σύλληψη του Κάιν κάποια στιγμή πριν από εκείνη του Ἄβελ. Δείτε εκείνα τα ΔΙΔΥΜΑ πάλι. Τέλειος τύπος όπως πάντα.

Αυτοί που νομίζουν ότι αυτό δεν είναι δυνατό, ας είναι γνωστό ότι τα ιατρικά αρχεία είναι γεμάτα με περιπτώσεις όπου γυναίκες έφεραν δίδυμα που ήταν από διαφορετικά ωά και διαφορετικές γονιμοποιήσεις με την γονιμοποίηση των ωαρίων να είναι μέρες μακριά, και ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΕΤΣΙ, αλλά κάποια αρχεία δείχνουν ότι τα δίδυμα είχαν πατέρες διαφορετικά αρσενικά. Πρόσφατα έγινε παγκόσμια κάλυψη μιας Νορβηγίδας μητέρας που μήνυε τον άντρα της για διατροφή για αυτήν και τα δίδυμά της, ένα εκ των οποίων ήταν μαύρο. Παραδέχτηκε ότι είχε Νέγρο εραστή. Οι δύο συλλήψεις είχαν περίπου τρεις εβδομάδες διαφορά. Στο Μπομόντ, Τέξας, το 1963, τα αρχεία παρουσιάζουν πάλι μια πολλαπλή γέννα όπου οι εγκυμοσύνες είχαν πολλές μέρες διαφορά, για την ακρίβεια τόσο πολύ που η γυναίκα παραλίγο να πεθάνει με το ένα παιδί στην γέννα.

Τώρα γιατί αυτό έπρεπε να είναι έτσι; Γιατί ήταν έτσι ώστε το σπέρμα του ερπετού έπρεπε να έρθει με αυτόν τον τρόπο; Ο άνθρωπος δημιουργήθηκε για τον Θεό. Ο άνθρωπος έμελλε να είναι ο ναός του Θεού. Ο τόπος της ανάπαυσης του Θεού (το Άγιο Πνεύμα) ήταν ο άνθρωπος, ο ναός.

Πράξεις 7:46-51,

«Ὅστις εὖρε χάριν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἠυχήθη νὰ εὕρῃ κατοικίαν διὰ τὸν Θεὸν τοῦ Ἰακώβ. Ὁ Σολομὼν δὲ ᾠκοδόμησεν εἰς αὐτὸν οἶκον. Ἄλλ' ὁ Ὑψιστος δὲν κατοικεῖ ἐν χειροποιήτοις ναοῖς, καθὼς ὁ προφήτης λέγει· Ὁ οὐρανὸς εἶναι θρόνος μου, ἢ δὲ γῆ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν μου· ποῖον οἶκον θέλετε οἰκοδομήσει δι' ἐμέ, λέγει Κύριος, ἢ ποῖος ὁ τόπος τῆς ἀναπαύσεώς μου; Ἡ χεὶρ μου δὲν ἔκαμε ταῦτα πάντα; καὶ ἀπερίτμητοι τὴν καρδίαν καὶ τὰ ὦτα, σεῖς πάντοτε ἀντιφέρεσθε κατὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου· καθὼς οἱ πατέρες σας, οὕτω καὶ σεῖς.»

Ο Σατανάς το ήξερε αυτό ανέκαθεν. Και αυτός θέλει να κατοικήσει στον άνθρωπο καθώς θέλει και ο Θεός. Αλλά ο Θεός έχει κρατήσει αυτό το δικαίωμα για τον εαυτό Του. Ο Σατανάς δεν μπορεί να το κάνει αυτό. Ο Θεός μόνο εμφανίστηκε με ανθρώπινη σάρκα. Ο Σατανάς δεν μπορούσε και δεν μπορεί να το κάνει αυτό. Δεν έχει δημιουργικές δυνάμεις. Ο μόνος τρόπος για τον Σατανά να επιτύχει αυτό που ήθελε να κάνει ήταν να εισέλθει στο ερπετό στην Εδέμ καθώς εισήλθε δια πονηρών πνευμάτων στους χοίρους στα Γάδαρα. Ο Θεός δεν εισέρχεται σε ζώα· αλλά ο Σατανάς μπορεί και θα το κάνει για να πετύχει τους στόχους του. Δεν μπορούσε να έχει παιδί κατευθείαν δια της Εύας όπως είχε ο Θεός με την Μαρία, έτσι εισήλθε στο ερπετό και εξαπάτησε την Εύα. Την αποπλάνησε και μέσω αυτής απέκτησε εμμέσως ο Σατανάς παιδί. Ο Κάιν έφερε τα πλήρη πνευματικά χαρακτηριστικά του Σατανά και τα ζωώδη (αισθησιακά, σαρκικά) χαρακτηριστικά του ερπετού. Δεν μας εκπλήσσει που το Άγιο Πνεύμα είπε ότι ο Κάιν ήταν εκ του πονηρού. Ήταν.

Τώρα θέλω να εξηγήσω κάποια απόδειξη που έχουμε ότι υπάρχει σαφής έλξη μεταξύ ανθρώπου και ζώου. Είναι κάτι το **σωματικό**. Ξέρετε ότι μπορείτε να πάρετε τα εμβρυακά κύτταρα ενός αγέννητου εμβρύου και να τα εισάγετε σε ανθρώπινα όντα; Τότε εκείνα τα κύτταρα θυροειδούς πάνε ακριβώς πάνω στον ανθρώπινο θυροειδή, και τα νεφρικά κύτταρα πάνε ακριβώς πάνω στα ανθρώπινα νεφρά. Συνειδητοποιείτε πόσο εκπληκτικό είναι αυτό; Κάποια νοημοσύνη οδηγεί αυτά τα ζωικά κύτταρα ακριβώς στο σωστό μέρος. Εκείνη η νοημοσύνη δέχεται εκείνα τα κύτταρα και τα βάζει στο σωστό μέρος. Υπάρχει μια έλξη μεταξύ ανθρώπου και ζώου. Δεν μπορούν να αναμειχθούν ή να αναπαραχθούν. Αυτό έχει δοκιμαστεί. Αλλά πίσω στον παράδεισο αυτή η ανάμειξη έλαβε όντως μέρος και η χημική έλξη που υπάρχει ακόμα το αποδεικνύει. Διότι πίσω στην Εδέμ το ερπετό ήταν ένα όρθιο πλάσμα. Ήταν κοντά σε άνθρωπο. Ήταν σχεδόν άνθρωπος. Ο Σατανάς εκμεταλλεύτηκε τα φυσικά χαρακτηριστικά του ερπετού για να τα χρησιμοποιήσει για να εξαπατήσει την Εύα. Τότε ο Θεός κατέστρεψε αυτό τον τύπο του ερπετού. Κανένα άλλο θηρίο δεν μπορεί να συναμιχθεί με τον άνθρωπο. Αλλά η έλξη είναι εκεί.

Τώρα που έχουμε φτάσει μέχρι εδώ, ας προσπαθήσω να **παγιώσω** τις **σκέψεις** σας πάνω σε αυτό το θέμα ώστε να μπορείτε να δείτε την αναγκαιότητα του να εισχωρήσουμε στην 'διδαχή του σπέρματος του ερπετού' όπως έχω κάνει εγώ. Ξεκινάμε με το γεγονός ότι ήταν ΔΥΟ δέντρα εν τω μέσω του παραδείσου. Το Δέντρο της Ζωής ήταν ο Ιησούς. Το άλλο είναι αναμφίβολα ο Σατανάς εξαιτίας αυτού που **βγήκε/εξήλθε** από το καρπό εκείνου του δέντρου. Τώρα έτσι, ξέρουμε ότι και τα δύο εκείνα δέντρα είχαν μια σχέση με το άνθρωπο ειδάλλως δεν θα είχαν τοποθετηθεί εκεί. Έπρεπε να είχαν ένα μέρος στο κυρίαρχο σχέδιο και σκοπό του Θεού στην σχέση τους με το ανθρώπινο είδος και με τον εαυτό Του ειδάλλως δεν θα μπορούσαμε να αποδώσουμε παντογνωσία στον Θεό. Όλα αυτά ως εδώ είναι αλήθεια, έτσι; Τώρα ο Λόγος αναμφίβολα διατυπώνει ότι ΠΡΟ καταβολής της γης ο σκοπός του Θεού ήταν να μοιραστεί την Αιώνια Ζωή Του με τον άνθρωπο.

Εφεσίους 1:4-11,

«Καθὼς ἐξέλεξεν ἡμᾶς δι' αὐτοῦ πρὸ καταβολῆς κόσμου, διὰ τὴν ἡμεῖς ἅγιοι καὶ ἄμωμοι ἐνώπιον αὐτοῦ διὰ τῆς ἀγάπης, προορίσας ἡμᾶς εἰς υἰοθεσίαν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἑαυτὸν, κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ θελήματος αὐτοῦ, εἰς ἔπαινον τῆς δόξης τῆς χάριτος αὐτοῦ, μὲ τὴν ὁποίαν ἐχαρίτωσεν ἡμᾶς διὰ τοῦ ἡγαπημένου αὐτοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ, τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτημάτων, κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ, καθ' ἣν ἐπερίσσευσεν εἰς ἡμᾶς ἐν πάσῃ σοφίᾳ καὶ φρονήσει, εἰς ἡμᾶς τὸ μυστήριον τοῦ θελήματος αὐτοῦ κατὰ τὴν εὐδοκίαν αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν προέθετο ἐν ἑαυτῷ, εἰς οἰκονομίαν τοῦ πληρώματος τῶν καιρῶν, τὴν συγκεφαλαίωσιν τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ καὶ τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐν αὐτῷ, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἐλάβομεν κληρονομίαν, προορισθέντες κατὰ τὴν πρόθεσιν τοῦ ἐνεργοῦντος τὰ πάντα κατὰ τὴν βουλὴν τοῦ θελήματος αὐτοῦ.»

Αποκάλυψη 13:8,

«Καὶ θέλουσι προσκυνῆσαι αὐτὸ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δὲν ἐγράφησαν ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ Ἄρνιου τοῦ ἐσφαγμένου ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.»

Αλλά η Ζωή δεν μπορούσε να μοιραστεί, και δεν θα μοιραζότανε δια άλλης οδού εκτός δια της οδού του «Θεοῦ φανερωμένου εν σαρκί.» Αυτό ήταν μέρος του αιώνιου και προορισμένου σκοπού Του. Αυτό το σχέδιο ἐμελλε να εἶναι ο ἐπαινος της δόξης της χάριτος Αυτοῦ. Ἦταν το σχέδιο της Λύτρωσης. Ἦταν το σχέδιο της Σωτηρίας. Τώρα ακούστε προσεκτικά. «Ο Θεός ὄντας Σωτήρας, ἦταν αναγκαῖο να προορίσει ἕναν ἄνθρωπο ο οποίος να χρειάζεται σωτηρία ὥστε να δώσει στον εαυτό Του αιτία και σκοπὸ **ὑπαρξης.**» Αυτό εἶναι εκατό τοις εκατό σωστό και πλήθος Γραφῶν το επιβεβαιώνουν ὡπως το πολὺ **έντονο/αιχμηρό** εδάφιο ἀπὸ τους Ρωμαίους 11:36,

«Ἐπειδὴ ἐξ αὐτοῦ καὶ δι' αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτὸν εἶναι τὰ ΠΑΝΤΑ. Αὐτῷ, ἡ ΔΟΞΑ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.»

Ο ἄνθρωπος δεν μπορούσε να ἐρθει ἀπευθείας και να λάβει ἀπὸ ἐκεῖνο το Δέντρο της Ζωῆς εν τῷ μέσω του παραδείσου. Εκείνη η Αἰώνια Ζωή ἀπὸ το Δέντρο ἐπρεπε να γίνε σαρκὰ πρῶτα. Αλλά προτοῦ ο Θεός μπορούσε να σηκώσει και να σώσει ἕνα ἁμαρτωλό, ἐπρεπε να ἔχει ἕναν ἁμαρτωλό για να σηκώσει και να σώσει. Ο ἄνθρωπος ἐπρεπε να πέσει. Η πτώση η οποία θα εἶχε αιτία τον Σατανά, ἐπρεπε να ἔχει σάρκα για να προκαλέσει πτώση. Ο Σατανάς ἐπρεπε ἐπίσης να ἐρθει μέσω σαρκος. Αλλά ο Σατανάς δεν μπορούσε να ἐρθει μέσω ἀνθρώπινης σαρκος για να προκαλέσει την πτώση ὡπως ο Χριστός θα ἐρχόταν σε ἀνθρώπινη σάρκα για να ἀποκαταστήσει τους πεσμένους.

Αλλά υπήρχε ἕνα ζῶο, το ἐρπετό, τόσο κοντὰ στον ἄνθρωπο που ο Σατανάς μπορούσε να **μπει/εισέλθει** σε ἐκεῖνο το θηρίο και μέσω ἐκείνου του θηρίου μπορούσε να **μπει/εισέλθει** στην ἀνθρώπινη σάρκα και να προκαλέσει την πτώση, και να **εισαγάγει** ἔτσι τον εαυτό του στο ἀνθρώπινο εἶδος, ὡπως θα ἐρχόταν ο Ἰησοῦς μια μέρα και θα **εισήγαγε** τον εαυτό Του στο ἀνθρώπινο εἶδος, μέσα σε ἀνθρώπινα σώματα, μέχρις του σημείου μιας ἀνάστασης ὅπου θα εἶχαμε σώματα σαν το δοξασμένο σῶμα Αυτοῦ. Ἐτσι αὐτό που ο Θεός κατεργάσθηκε ἐδῶ στον παράδεισο ἦταν το προκαθορισμένο σχέδιό Του. Και ὅταν ο Σατανάς εἶχε φέρει ἐκεῖνα που ἦταν ἀναγκαῖα για τον σκοπὸ του Θεοῦ, τότε ο ἄνθρωπος δεν μπορούσε να πλησιάσει το Δέντρο της Ζωῆς στον παράδεισο. Σίγουρα ὄχι. Δεν ἦταν καιρός. Αλλά ἕνα ζῶο (ζῶο εἶχε προκαλέσει την πτώση ἔτσι δεν εἶναι; ἀς χυθεῖ ζωὴ ἀπὸ ζῶο) πάρθηκε και το αἷμα του χύθηκε και τότε ο Θεός κοινώνησε με τον ἄνθρωπο ξανά.

Τότε έμελλε να έρθει μια μέρα που ο Θεός θα εμφανιζόταν εν σαρκί, και δια μέσου της ταπεινώσής Του θα αποκαθιστούσε τον πεσμένο άνθρωπο και θα τον έκανε κοινωνό εκείνης της Ζωής της Αιωνίου. Άπαξ και το δεις αυτό, μπορείς να καταλάβεις το σπέρμα του ερπετού και να γνωρίζεις ότι δεν ήταν μήλο αυτό που έφαγε η Εύα. Όχι, ήταν ο **ξεπεσμός** της ανθρωπότητας δια της ανάμειξης του σπέρματος.

Τώρα ξέρω ότι απαντώντας μία ερώτηση κάποια άλλη **ενδέχεται να εμφανιστεί**, και οι άνθρωποι με ρωτάνε, «Αν η Εύα έπεσε με αυτόν τον τρόπο, τι έκανε ο Αδάμ, διότι ο Θεός αποδίδει ευθύνη στον Αδάμ;» Αυτό είναι απλό. Ο Λόγος του Θεού καθορίζεται παντοτινά στον ουρανό. Προτού δημιουργηθεί κάποιος κόκκος ή σκόνη άστρου, εκείνος ο Λόγος (ο νόμος του Θεού) ήταν εκεί **ΑΚΡΙΒΩΣ ΟΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΓΡΑΜΜΕΝΟΣ ΣΤΗΝ ΒΙΒΛΟ ΜΑΣ**. Τώρα ο Λόγος μας διδάσκει ότι αν η γυναίκα αφήσει τον σύζυγό της και πάει με άλλο άντρα είναι μοιχαλίδα και δεν είναι πλέον παντρεμένη και ο σύζυγός της δεν είναι να την πάρει πίσω. Εκείνος ο Λόγος ήταν αληθής στην Εδέμ όπως ήταν αληθής όταν ο Μωυσής τον έγγραψε στον νόμο. Ο Λόγος δεν μπορεί να αλλάξει. Ο Αδάμ την πήρε πίσω. Ήξερε ακριβώς τι έκανε, αλλά το έκανε έτσι και αλλιώς. Ήτανε κομμάτι αυτού, και ήταν διατεθειμένος να πάρει την ευθύνη της πάνω του. Δεν θα την άφηνε να φύγει. Έτσι η Εύα συνέλαβε μέσω αυτού. Ήξερε ότι θα συλλάμβανε. Ήξερε ακριβώς τι θα συμβεί στο ανθρώπινο είδος, και πούλησε το ανθρώπινο είδος στην αμαρτία ώστε να μπορεί να έχει την Εύα, γιατί την αγαπούσε.

Και έτσι δύο υιοί γεννήθηκαν. Υιοί που θα ήταν πατέρες του ανθρώπινου είδους το οποίο είναι μέχρι τώρα μολυσμένο. Και τι λέει η μαρτυρία για αυτούς; Διαβάστε την μαρτυρία.

Ιούδας 14,

«Προεφήτευσε δὲ περὶ τούτων καὶ ὁ Ἐνώχ, ἕβδομος ἀπὸ Ἀδάμ...»

Η Γένεση 5 είναι το κεφάλαιο της γενεαλογίας του Ενώχ. Δίνει την γενεαλογία ούτως, 1. Αδάμ, 2. Σηθ, 3. Ενώς, 4. Καϊνάν, 5. Μααλαλεήλ, 6. Ιάρεδ, 7. Ενώχ. Προσέξτε ότι ο Κάιν δεν αναφέρεται. Η γραμμή του Αδάμ πάει μέσω του Σηθ. Αν ο Κάιν ήταν υιός του Αδάμ, ο νόμος των πρωτοτοκίων θα έδινε στον Κάιν το δικαίωμα στην γενεαλογία.

Επίσης πρέπει να παρατηρηθεί προσεκτικά ότι στην Γένεση 5:3, λέει ότι,

«Ἔζησε δὲ ὁ Ἀδάμ ἑκατὸν τριάκοντα ἔτη, καὶ ἐγέννησεν υἱὸν κατὰ τὴν ὁμοίωσιν αὐτοῦ, κατὰ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Σήθ.»

Πουθενά δεν λέει ότι ο Κάιν ήταν κατά την ομοίωση του Αδάμ, όμως θα έπρεπε να ήταν αν ήταν ο υιός του, διότι ο νόμος της αναπαραγωγής **είναι emphaticός** ότι το κάθε τι γεννάει κατά την ομοίωση αυτού [Γένεση 1:24]. Πρέπει επίσης να **αναγνωρίσουμε** το γεγονός ότι και στις δύο γενεαλογίες στην Γένεση και στον Λουκά, ο Κάιν λείπει. Αν ο Κάιν ήταν υιός του Αδάμ θα λεγόταν κάπου για αυτόν ότι, «ο Κάιν που ήταν ο υιός του Αδάμ, που ήταν ο υιός του Θεού.» Δεν το λέει αυτό διότι ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ να το πει αυτό.

Φυσικά οι μελετητές εδώ και πολύ καιρό παραθέτουν δύο γραμμές ανθρώπων: μία εκ των οποίων είναι η **θεοσεβούμενη** που βρίσκεται στον Σηθ και η άλλη η **ασεβής** γραμμή όπως **δημιουργήθηκε** δια του Κάιν. Και είναι παράξενο, αλλά αληθινό, αυτοί οι ίδιοι μελετητές δεν μας έχουν πει ποτέ πως έγινε ότι ο Κάιν ήταν το είδος ανθρώπου που ήταν ενώ ο Άβελ και ο Σηθ ήταν από την πνευματική, **θεοσεβούμενη** γραμμή. **Αντικειμενικά**, ο Κάιν έπρεπε να ήταν πνευματικός και ο Άβελ λιγότερο πνευματικός, και ο Σηθ ακόμα λιγότερο, και ούτω καθεξής κατεβαίνοντας την γραμμή διότι κάθε διαδοχική γενεά πάντα απομακρύνονταν όλο

και περισσότερο από τον Θεό. Αλλά όχι, ο Κάιν βγαίνει τόσο πονηρός όσο κανένας άνθρωπος δεν έχει περιγραφεί ποτέ διότι βίαια αντιστάθηκε στον Θεό και τον Λόγο.

Ας γίνει αυτό γνωστό: οι Γραφές δεν παίζουν με τις λέξεις. Ότι είναι μέσα στη Μαρτυρία είναι εκεί για τα χρισμένα μάτια να το δούνε. Είναι εκεί για κάποιο σκοπό. Μέσα σε εκείνο τον Λόγο λέει, Γένεση 3:20, «Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Ἀδάμ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, Εὐάν· διότι αὐτὴ ἦτο μήτηρ πάντων τῶν ζώντων.» Αλλά καμία Γραφή δεν λέει ότι ο Αδάμ ήταν πατέρας όλων των ζώντων. Αν δεν υπάρχει αυτός ο υπαινιγμός για να τεθεί πάνω στην Γένεση 3:20, γιατί να αναφέρεται ότι η Εύα είναι μητέρα όλων, και να μην λέγεται τίποτα για τον Αδάμ.

Το γεγονός είναι ότι αν και η Εύα ήταν η μητέρα όλων των ζωντανών, ο Αδάμ δεν ήταν ο πατέρας όλων των ζωντανών.

Στην Γένεση 4:1, η Εύα είπε,

«Ἀπέκτησα ἄνθρωπον διὰ τοῦ Κυρίου.»

Δεν αναγνωρίζει στον Αδάμ την πατρότητα του Κάιν. Αλλά στην Γένεση 4:25, λέει,

«...Ὅτι ἔδωκεν [Ἡ πιο σωστή απόδοση από τα Εβραϊκά είναι είναι η λέξη 'ἔθεσε'] εἰς ἐμὲ ὁ Θεὸς ἌΛΛΟ σπέρμα ἈΝΤΙ ΤΟΥ ἈΒΕΛ, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Κάιν.»

Δεν λέει ότι ο Θεός της ΕΔΩΣΕ άλλο σπέρμα – αυτό θα ήταν ο Χριστός, διότι Αυτός ΕΔΟΘΗ. Αυτός ο υιός, ο Σηθ, ΕΤΕΘΗ αντί του Άβελ. Αναγνωρίζει τον υιό της που ήρθε δια του Αδάμ· δεν αναγνωρίζει τώρα τον Κάιν διότι ήρθε δια του ερπετού. Όταν λέει ἌΛΛΟ ΣΠΕΡΜΑ αντί του Άβελ, λέει ότι ο Κάιν ήταν διαφορετικός από τον Άβελ, διότι αν ήταν από τον ίδιο πατέρα θα έπρεπε να πει, «Μου έχει δοθεί λίγο ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΣΠΕΡΜΑ.»

Δεν πιστεύω τα πάντα από αυτά που διαβάζω, αλλά είναι σίγουρα κάτι περίεργο που την 1^η Μαρτίου, 1963, το τεύχος του ΛΑΪΦ αναφέρει κάποιους ψυχιάτρους ότι είπαν ακριβώς αυτό που συζητάμε. Τώρα ξέρω ότι δεν συμφωνούν όλοι οι ψυχίατροι μεταξύ τους, αλλά ορίστε. Ο φόβος των φιδιών δεν είναι κάποια συνειδητή αποστροφή αλλά **υποσυνείδητη**. Αν ήταν κάποιος φυσικός φόβος οι άνθρωποι το ίδιο χαρούμενα θα στεκόντουσαν σαγηνευμένοι μπροστά σε κλουβιά γοριλλών ή λιονταριών. Οι **υποσυνείδητες** σκέψεις τους τούς κρατάνε στο να **κοιτάζουν προσηλωμένα** τα φίδια. Αυτός ο δελεασμός είναι **υποσυνείδητα** σεξουαλικός. Το ότι **έχει ισχύσει** δια μέσω των αιώνων φαίνεται από τους ανθρώπους που από γενιά σε γενιά περνάνε από το ίδιο πράγμα. Τα φίδια αντιπροσώπευαν αυτό που είναι και καλό και κακό. Ήταν ένα φαλλικό σύμβολο δια μέσω των αιώνων. Ακριβώς όπως και στην περιγραφή του Παραδείσου της Εδέμ, βρίσκουμε ότι το ερπετό είναι η προσωποποίηση του παθιασμένου κακού.

Είναι σχεδόν παγκόσμιο μεταξύ των διαφόρων ακαλλιέργητων φυλών ότι το φίδι είναι συσχετισμένο με το σεξ και συχνά λατρεύεται σε συνδυασμό με αυτό. Η μελέτη σεξολογίας το **αποκαλύπτει** αυτό σε πολλές περιπτώσεις. Τώρα θα ήθελα να ξέρω από πού το πήραν αυτό αυτοί οι άνθρωποι, βλέποντας ότι είναι αμόρφωτοι και ποτέ δεν διάβασαν την Βίβλο. Αλλά όπως η ιστορία του κατακλυσμού είναι γνωστή ανά τον κόσμο, έτσι είναι και αυτή η αλήθεια για τον πεσμένο άνθρωπο γνωστή. Ήξεραν τι συνέβη εκεί στην Εδέμ.

Τώρα ακριβώς εδώ κάποιος θα με ρωτήσει αυτήν την ερώτηση: Είπε ο Θεός στην Εύα να προσέχει το ερπετό ή αλλιώς το ερπετό θα την αποπλανούσε; Τώρα ακούστε, ο Θεός δεν ήταν αναγκασμένος να πει τίποτα για το τι θα συνέβαινε. Απλά καταλάβετε το νόημα της ιστορίας. Απλά έδωσε τον Λόγο. Είπε να μη μεταλάβουν της ΓΝΩΣΗΣ. Να μεταλάβουν της

ΖΩΗΣ. Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ. ΘΑΝΑΤΟΣ ΗΤΑΝ ΟΤΙΔΗΠΟΤΕ ΔΕΝ ΗΤΑΝ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ. Επέτρεψε ΜΙΑ ΛΕΞΗ να αλλαχτεί και ακριβώς τότε ο Σατανάς την **έπιασε**. Ο Θεός μπορούσε να είχε πει, «Μην μαζεύεις πιο πολλά φρούτα από τα δέντρα από αυτά που μπορείς να φας.» Ο Σατανάς θα μπορούσε να πει, «Κοίτα, αυτό είναι σωστό. Βλέπεις αν μαζέψεις πάρα πολλά θα σαπίσουν. Αλλά εδώ είναι μια μέθοδος για να συντηρείς τα φρούτα αλλά παράλληλα να μπορείς να μαζέψεις όσα θες.» Ο διάβολος θα την έπιασε εκεί επί τόπου. Αυτός που είναι ένοχος σε ΕΝΑ σημείο του νόμου έχει παραβεί ΟΛΟ τον νόμο [Ιακώβου 2:10]. Μην παίζετε με αυτόν τον Λόγο. Αυτό ακριβώς συνέβη την Εποχή της Εφέσου πριν τελειώσει περίπου το 170 μ.Χ.

Και τι παρήγαγε αυτό το δέντρο; Το Δέντρο της Γνώσης παρήγαγε θάνατο. Ο Κάιν σκότωσε τον αδελφό του, Άβελ. Ο πονηρός σκότωσε τον δίκαιο. Έθεσε ένα τύπο. Θα κρατήσει αυτόν τον τύπο μέχρι την αποκατάσταση όλων των πραγμάτων όπως ειπώθηκε από τους προφήτες.

Το Δέντρο της Γνώσης παρήγαγε έξυπνους ανθρώπους· ανθρώπους φημισμένους. Αλλά οι οδοί τους ήταν οδοί θανάτου. Οι άνθρωποι του Θεού είναι απλοί αλλά **πνευματικά νοήμονες**, κλίνοντας προς τον Θεό και την φύση, ήρεμα να καλλιεργούν το έδαφος, να νοιάζονται για την αλήθεια παρά για τον πλούτο. Το σπέρμα του ερπετού έχει φέρει τρομερό εμπόριο, θαυμάσιες εφευρέσεις, αλλά με όλα αυτά έρχεται θάνατος. Το μπαρούτι τους και οι ατομικές του βόμβες σκοτώνουν στον πόλεμο· και σε καιρό ειρήνης οι μηχανικές τους εφευρέσεις, όπως το αυτοκίνητο, σκοτώνουν ακόμα περισσότερο σε καιρό ειρήνης από ότι οι εφευρέσεις του πολέμου καταστρέφουν σε καιρούς θλίψης. Ο θάνατος και η καταστροφή είναι ο καρπός του κόπου **της**.

Αλλά είναι θρήσκοι. Πιστεύουν στον Θεό. Είναι σαν τον πατέρα τους, τον διάβολο [Ιωάννης 8:44], και τον πρόγονό τους, τον Κάιν. Και οι δύο πίστευαν στον Θεό. Πηγαίνουν στην εκκλησία. Αναμιγνύονται με τους δίκαιους και παράγουν την Νικολαΐτικη θρησκεία. Διαχέουν το δηλητήριό τους σε κάθε προσπάθεια να καταστρέψουν το σπέρμα του Θεού καθώς ο Κάιν σκότωσε τον Άβελ. Δεν υπάρχει φόβος Θεού μπροστά στα μάτια τους.

Αλλά ο Θεός δεν χάνει κανένα από τους δικούς Του. Τους φυλάει ακόμα και στον θάνατο, και έχει υποσχεθεί ότι στην έσχατη ημέρα θα τους αναστήσει.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

«...Εἰς τὸν νικῶντα θέλω δώσει εἰς αὐτὸν τὸ φάγη ἐκ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσου τοῦ Θεοῦ.»

Τι **συναρπαστική** σκέψη είναι αυτή. Εκείνο το Δέντρο Της Ζωής στον Παράδεισο της Εδέμ το οποίο δεν μπορούσε να πλησιαστεί εξαιτίας της πτώσης του Αδάμ δίνεται τώρα στον νικῶντα. Η ρομφαία η φλόγινη των φυλασσόντων Χερουβείμ [Γένεση 3:24] έχει μπει στην θήκη της. Αλλά δεν ήταν στην θήκη της πριν η λεπίδα της ματώσει με το αίμα του Αμνού. Ας μελετήσουμε αυτήν την αλήθεια για λίγο καθώς αναλογιζόμαστε γιατί το Δέντρο ήταν **αποκλεισμένο** στον Αδάμ και τους απογόνους του αλλά τώρα επιτρεπόταν και πάλι.

Η πρόθεση του Θεού για την δημιουργία Του, τον άνθρωπο, είναι να εκφράσει τους Λόγους Του. Στην Γένεση, του Αδάμ του είχε δοθεί ο Λόγος για να ζει δια Αυτού. Μια ζωή ζήσα δια του Λόγου θα ήταν ο Λόγος εκφρασμένος. Αυτό είναι αλήθεια έτσι; Αλλά έζησε ο

Αδάμ δια εκείνου του Λόγου; Όχι, γιατί ήτανε να ζήσει δια ΚΑΘΕ Λόγου, και απέτυχε να δώσει προσοχή σε κάθε Λόγο.

Τότε σηκώθηκε ο Μωυσής. Τι μεγάλος και δυνατός άνθρωπος που ήτανε. Παρόλα αυτά και αυτός απέτυχε να ζήσει δια κάθε Λόγου, και εκείνος ο προφήτης, ο τύπος του Μεγάλου Προφήτη που θα ερχότανε, απέτυχε εν θυμώ να υπακούσει τον Λόγο.

Και ήταν και ο Δαβίδ, ο μεγάλος βασιλιάς του Ισραήλ, ένας άνθρωπος κατά την ίδια την καρδιά του Θεού. Απέτυχε δια της μοιχείας, όταν μπήκε σε πειρασμό.

Αλλά τελικά, με το πλήρωμα του χρόνου, ήρθε Ένας, η Κεφαλή, ο Ιησούς [Εφεσίους 4:15], ο Οποίος επίσης πρέπει να μπει σε πειρασμό για να δει αν θα ζούσε με ΚΑΘΕ Λόγο που βγαίνει από το στόμα του Θεού [Ματθαίος 4:4]. Τότε ανατράπηκε ο Σατανάς. Διότι εδώ ήταν Ένας ο Οποίος ζούσε με το «Είναι γεγραμμένο,» και αυτό το Αριστούργημα του Θεού νίκησε με το να αντανakλά τον Λόγο του Θεού. Τότε δόθηκε αυτός ο Τέλειος φανερωμένος στον σταυρό, ως ο Τέλειος Αμνός του Θεού για την τέλεια θυσία. Και πάνω στο 'δέντρο' έλαβε τις πληγές θανάτου, ώστε εμείς δια Αυτού και εξαιτίας Αυτού, να μπορούμε να φάμε από το Δέντρο Της Ζωής, και έτσι εκείνη η Ζωή η χαρισθήσα θα μας έδινε την δυνατότητα να νικήσουμε, και να εκφράσουμε τον Λόγο του Θεού.

Και τώρα σε αυτούς τους Υιούς του Θεού, που δια Αυτού νικούν, δίνεται το προνόμιο του παραδείσου του Θεού, και της διαρκούς κοινωνίας με τον Ιησού Χριστό. Ποτέ δεν θα υπάρξει πλέον άλλος χωρισμός με Αυτόν. Όπου πηγαίνει Αυτός, θα πηγαίνει και η νύφη Του. Ότι είναι δικό Του, το μοιράζεται με την αγαπημένη Του σε μια σχέση συγκληρονόμων. Τα μυστικά πράγματα θα αποκαλυφθούν. Τα σκοτεινά πράγματα θα γίνουν απλά. Θα γνωρίζουμε όπως είμαστε γνωστοί. Και θα είμαστε σαν Αυτόν. Αυτή είναι η κληρονομιά του νικώντα που έχει νικήσει δια του αίματος του Αρνίου και τον Λόγο της μαρτυρίας του Ιησού Χριστού.

Πως λαχταρούμε για εκείνη την ημέρα όταν οι στραβοί δρόμοι θα ισιώσουν όλοι, και θα είμαστε με Αυτόν, χρόνος δίχως τέλος. Είθε αυτή η μέρα να επισπεύσει την εμφάνισή της, και είθε να επισπεύσουμε εμείς να υπακούσουμε στον Λόγο Του και έτσι να αποδείξουμε την αξία μας να μοιραστούμε την δόξα Του.

«Όστις ἔχει ὠτίον ἄς ἀκούσῃ τί λέγει τὸ Πνεῦμα πρὸς τὰς ἐκκλησίας.» Πόσο τραγικό είναι που αυτή η πρώτη εποχή δεν άκουσε στον Πνεύμα. Αντί αυτού άκουσε στον άνθρωπο. Αλλά ευχαριστούμε τον Θεό, σε αυτή την τελευταία εποχή θα υπάρξει μια ομάδα που θα αναγερθεί, η Αληθινή Νύφη της έσχατης ημέρας, και θα ακούσει το Πνεύμα. Σε εκείνη την μέρα του βαθιού σκοταδιού το φως θα επιστρέψει μέσω του καθαρού Λόγου και εμείς θα επιστρέψουμε στη δύναμη της Πεντηκοστής για να καλωσορίσουμε την επιστροφή του Κυρίου Ιησού Χριστού.